

Franz, Freaks and Friends

Priča jednoga ovisnika i njegovih prijatelja

EURO LIBER

P.P. 549, 21000 Split, Hrvatska

Kontakt:

soulsaver.hr

Marulićev trg 17
10000 Zagreb

liveismore.info

Život je više
P.P. 549
21000 Split

CIP - Katalogizacija u publikaciji

SVEUČILIŠNA KNJIŽNICA U SPLITU

UDK 178.8(0:82-94)

FRANZ, FREAKS AND FRIENDS : Priča jednoga ovisnika i njegovih prijatelja / <urednici Christoph Krumm, Uwe Mueller ; prijevod Željka Hrg ... et al.>. - 1. izd. - Split : Euroliber, 2006.

ISBN 953-6423-12-X

I. Narkomanija — Osobna svjedočanstva

120416011

1. izdanje 2006

© hrvatskoga izdanja 2006 by EUROliber d.o.o.
P.P. 549, 21000 Split

EUROliber na internetu: www.knjige.euroliber.com

Urednici: Christoph Krumm, Uwe Müller

Prijevod i lektura: Željka Hrg, Edita Müller, Ratimir Škunca, Ivan Vrtarić

Crteži: The doing guys, A. Holzer

Layout i Cover: CLV, C. Schumacher

Tisak i uvez: Ebner & Spiegel, Ulm

ISBN: 953-6423-12-X

Predgovor	5
Franz: Ples sa smrću	6
Franz Huber: 1945 – 1998	36
Svaki party ima svoj kraj	41
Marijo: Putovanje kroz noć	45
Što je istinska vjera?	51
Dope	56
Zamka	59
Tehno	63
Roko: Od idola do Boga	65
Salomon u potrazi za srećom	77
Jean: Bio sam huligan	80
Njegova jedina greška	85
Change your life!	88
Knjige koje također preporučujemo	94

Hrvatska: oko 250 000 alkoholičara, 20 000 registriranih konzumenata teških droga (to je službeni podatak, a stvarni su brojevi nedvojbeno puno veći, od tri do čak pet puta) i ogroman broj potrošača ecstasyja.

I Franz je bio ovisnik. Cijeli je njegov život bio prava slika oskudice. Bez obitelji, bez ljubavi, bez sigurnosti, malo jela, i odjeće, i bez orijentacije. U životnom se labirintu naposljetku se izgubio u odjelu za ovisnike.

Društvene krize i prijelomi dovode sve veći broj ljudi do gubitka ravnoteže na vagi života. **Neispunjene želje, nezadovoljstva** i drugi problemi dovode mnoge u ovisnost, a ona je rak duše.

Iza ovisnosti se uvijek krije čežnja, koju očigledno nitko ne može ugasiti. Franz je pronašao odgovor na tu tragičnu činjenicu. Njegov je život postao je putokazom. Pomogao je mnogima. A tebi?

Franz Huber

Ples sa smrću

6

franz – ples sa smrću

Amsterdam – jednog lijepog, toplog ljetnoga dana. Moja negdašnja djevojka Trixi sjedi u društvu sa svojom poznanicom, ugodno provodeći vrijeme. Nakon što su se rastale, Trixi odlazi na treći kat, ispija bocu jake rakije i potom skače kroz prozor.

Amsterdam, jednog lijepog, toplog ljetnoga dana u ulici Veer. Trixi nagnječena mozga i slomljene kralježnice leži na pločniku. Nekoliko minuta kasnije vozilom hitne pomoći odvođe je u bolnicu gdje se liječnici očajnički bore za njezin život.

Posjećujemo je poslije nekoliko dana i ne možemo više s njom razgovarati. Nema više volje za život. Poslije ispraznog života ona želi samo smrt.

U vrijeme kada sam bio hipik, Trixi mi je bila prva ljubav. Prvi put sam je vidio u Münchenskom P. N. Hithausu, klubu sličnom Star Clubu u Hamburgu u kojemu su svirali prvi beat sastavi.

– *Bok, želiš li plesat'? Hoćeš li pljugat' shit?*

– *Da!*

Poveo sam je u kuću svojega prijatelja Bobbya. Slušali smo Rolling Stonese i Beatlese i pušili. Poslije smo ležali na podu i puno pričali o **slobodi**...

Trixi je sljedećih godina bila moja pratilja na putovima droge. Uzimali smo LSD, meskalin, STP, DOM,

© U. Handl

1965: Franz pozira kao model.

7

franz – ples sa smrću

pušili hašiš i marihuanu. Potom su na red došli opijati: morfin, eukodal, dilaudid; plesali smo, plesali, plesali...

Iz noći u noć išli smo u klub sličan P. N.-u. Sa sobom smo nosili morfij; prodavali ga, i sami ga uzimali. **Droga nas je posve okovala.**

U to smo doba Trixi, Jacky i ja stanovali zajedno. Jedne večeri posjetio nas je Lijepi Bernie pa smo, uzevši morfij, polijegali na madrace i slušali glazbu. Netko je iznenada pozvonio na vratima. Otvorio sam do vrata i pogledao kroz „špijunku“. Vani je stajao Rudi Tralala, noseći nešto zamotano u papir. Otvorio sam vrata i pustio ga unutra. Razmotao je papir, izvadio pušku i uperio je u mene rekavši: – *Franz, ti si gad!* Gurnuo me u kut kao u kakvom vestern filmu.

Silno sam se uplašio da netko ne izgubi živce i pozove susjede ili policiju, jer bismo svi završili u

„U toj i toj ulici leži
možete li ga pokup

onesviješten čovjek,
iti?“

zatvoru. Zato sam mu dao morfij koji je tražio, i onda je otišao.

Jedne večeri, više se ne sjećam je li bilo ljeto ili zima, sjedio sam u sobi sa Siggij i Romanom. Siggij je noć prije provalila u ljekarnu i ukrala sve morfijske pripravke. Promatrali smo plijen i klicali: – *Ha, samo najbolje od najboljega!* Spravljali smo koktele od dilaudida i kokaina, i pili ih sve dok Roman nije poplavio. Otvorili smo prozor, nekoliko sam ga puta pljusnuo i na koncu mu dao umjetno disanje. Ništa nije pomoglo.

1980: Slika iz putovnice

Uplašeni da ćemo svi biti uhićeni ako nam umre u sobi, naprtili smo ga na ramena, spustili u trijem te odnijeli i polegnuli na ulicu u središnjem dijelu grada. Otrčali smo do telefonske govornice, nazvali policiju i rekli: – *U toj i toj ulici leži onesviješten čovjek, možete li ga pokupiti?* Spustili smo slušalicu svjesni da će policija istražiti slučaj. **Od straha smo se razbježali po gradu.** Kad smo se nakon nekoliko sati vratili – Roman je stajao pred vratima!

Ušli smo u stan i uzeli morfij. Roman se opet srušio. Strah mi je zapeo u grlu: – *Romane, sada mi je*

dosta! Moraš u bolnicu! Dovedi smo ga do ulaza u bolnicu, pričekali dok nije ušao i pobjegli.

Roman više nije živ.

München, Aleja Hirschgarten. Trošna kuća. Tu su živjeli narkomani i alkoholičari; Lupo, Siggij, Viktor, Frank, Trixi i drugi čijih se imena više ne sjećam. Budući da više nismo imali ni morfija ni opijata, pali smo u ovisničku krizu zvanu Cold Turkey koje smo se pribojavali. Odlučili smo provaliti u ljekarnu, pa smo bacili kocku da odredimo tko će to učiniti. Izbor je pao na mene.

Bila je to moja prva provala. Pošao sam s Christianom. Najprije smo svratili u kafić i popili pivo za hrabrost. Budući da nismo bili profesionalci, provala nije baš protekla u najvećoj tišini. Bacili smo kamen u prozor, podigli roletu i pobjegli. Promatrali smo miče li se netko u kući ili kod susjeda. Sve je bilo mirno, nitko ništa nije primijetio. **Ušli smo i oprezno spustili roletu.** U ljekarni smo grozničavo tražili ormar s otrovima, ali ga nismo mogli pronaći. Naposljetku je Christian rekao: – *Moramo po Viktora!* Viktor je bio iskusan, za sobom je imao već nekoliko provala u ljekarne.

10

„Imali smo sve što nam je trebalo za nekoliko sljedećih dana.“

franz – ples sa smrću

Dok je Christian išao po Viktora, ja sam morao stražariti pa sam legao pod neki automobil. Christian se ubrzo vratio s Viktorom, koji je odmah pronašao ormar i provalio u nj. Nakon nekoliko minuta povukli smo se, sretni i zadovoljni. Imali smo sve što nam je trebalo za nekoliko sljedećih dana: morfij, dilaudid, eukodal, jetrij, kokain itd. Christiana smo jedva spriječili da ne ponese i stroj za pisanje. **Stvarno je bio neiskusn.**

Nekoliko mjeseci kasnije, opet sam zapao u krizu. Silno su me boljela leđa, a nisam imao ni za jedan „šut“. Ni Lupo ni Frank nisu imali baš ništa. Imali smo samo auto i jedan krivotvoreni recept. Odve-

1977:
Hanni i
Penelope

zli smo se do ljekarne Watterstein, koju sam poznavao i u kojoj sam već jednom uzeo drogu na recept. Dao sam ljekarniku recept za jetrij. U to je vrijeme bilo mnogo posla pa su namještenici neumorno trčkarali po ljekarni. Već sam u ljekarniko-

Jim Morrison

11

Stonsi su bili prljavi, ali Doorsi su bili užasni. Postojali su samo četiri godine. Postali su nezaboravni zbog verbalnog radikalizma i egzibicionističkih orgija na pozornici. Seks, kaos, smrt i pobunjeničke fantazije učinile su Jima Morrisona najtraženijim mrtvacom rock povijesti. Kao propovjednik stajao je na rubu pozornice, obučen u usku crnu kožu, valjao se u kaljuži bestidnosti i psovao publiku. Oče,

želim te ubiti, majko želim... (Pjesma: *The end.*)

Na vrhu Jimovog popisa knjiga bile su Rimbaudove, Nietzscheove, Kerouacove i Jungove. U jednoj od najdubljih kriza rekao je svom prijatelju: Ako sljedeće godine ne nađem mogućnost daljnjeg razvijanja, uskoro ću biti mrtav.

U proljeće 1970.- te godine izlazi Morrison Hotel, njegov najvažniji album.

U potrazi za novom inspiracijom otišao je u Pariz, gdje je u 27.-oj godini, 3. srpnja 1971., umro u kadi.

Pokopan je na jednom pariškom groblju koje je postalo kulturno mjesto mnogih obožavatelja.

Isus kaže:

„Ja živim i vi ćete živjeti!“

12

„Ništa više nije valjalo, više nije bilo morfija, a na red je došlo odvikavanje. Cold Turkey!“

franz – ples sa smrću

voj ruci ugledao bočicu s jetrijem. Srce mi je lupalo kao da je poludjelo. Nije žurio; kad su se vrata otvorila, pokazao je na mene i rekao: – *To je taj!*

Znao sam da iza mene stoji policija. Moj je ples upravo završio. Put me sada vodio u zatvorski bolesnički odjel.

Bio je to, doduše, moj drugi boravak u zatvoru, no prvi s apstinencijskom krizom. Bile su to prave muke, bolovi, i ništa doli bolovi, a potom je nastupila rezignacija; ništa više nije valjalo, više nije bilo morfija, a na red je došlo odvikavanje!

Cold Turkey!

Najprije su me odveli u svlačionicu gdje sam obukao bijelo odijelo s plavim prugama, karakteristično za taj bolesnički odjel. Smješten sam u zajedničku sobu. Smirivali su me valijem, neurocilom i drugim narkoticima.

Da, moj je ples završio. Ležao sam ondje suznih očiju, nos mi je curio, a odjeća mi je bila mokra od znoja. Izmjenjivali su se hladni i topli tuševi, boljele su me noge i želudac. Obuzimala me samo jedna misao: morfij.

No bilo mi je jasno da nema smisla jadikovati. Mogao sam jedino ležati i podnositi svoju patnju. Bio sam svjestan da mi nitko ne može pomoći;

1995

13

franz – ples sa smrću

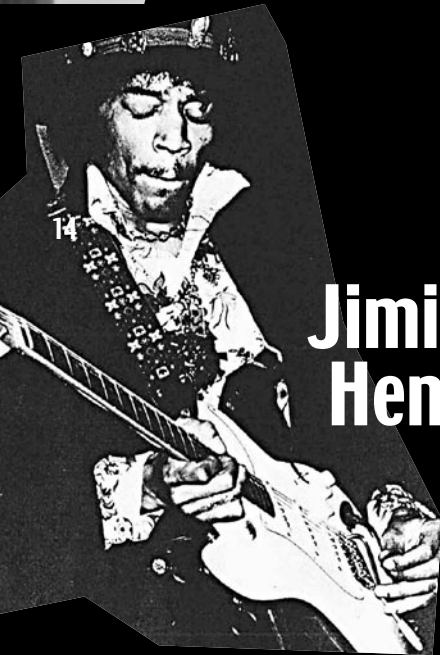
samo je vrijeme moglo izliječiti moje rane. Znao sam da će najgore proći za tri do četiri dana.

Sa mnom je u sobi ležao je Robert, veliki diler, i ovisnik. Uvijek je govorio: – *Najbolje, najbolje od najboljega.*

S nama je bio i Larry, bivši vojnik u Vijetnamu. Bio je vrlo nemiran i plesao je u svakoj prilici.

Bio je ondje i jedan Jugoslaven, alkoholičar, zatvoren zbog politike. Brinuo je za čistoću ćelije – bio je opsjednut čišćenjem. Osim nas bilo je tu i drugih: lopova, svodnika, homića i sličnih ptičica.

Soba je bila premala za šest zatvorenika. Tri kreveta na kat, jedan stol, sjedalice i visoki ormar. Prvih mi je noći bilo teško zaspati, jer je moje odvikavanje izazvalo depresije, strahove i stravične snove, a i stoga što je noću u zatvoru poprilično živo. Često oponašali različite životinje, sve dok sami sebi nismo počeli sličiti na zooški vrt,

Jimi Hendrix

Nekoliko tjedana prije svog 28. rođendana James Marshall Hendrix ugušio se u vlastitoj bljuvotini.

Bilo je to 18. rujna 1970. On je bio najveći ovisnik kojeg

sam ikad sreo, sjeća se glazbenik Eric Burdon.

Hendrix je volio gitaru, drogu i djevojke. Kroz cijelu Europu i Ameriku ostavio je rep tužbi za priznavanje očinstva. Ipak je glasio za jednog od najvećih glazbenika svoje generacije. Svirao je gitaru rukama, laktovima, zubima, čak i jezikom. Jimmi je iz tog instrumenta izmamljivao nezamislive zvukove. Usprkos njegovom izuzetnom uspjehu, bio je pun agresije i očaja. To je bilo vidljivo dok je razbijao na pozornici i čak palio svoju gitaru.

Isus kaže: „Što koristi čovjeku da dobije cijeli svijet a izgubi svoju dušu?“

„Naši su razgovori najčešće imali samo jednu temu: morfij, kokain – droge i kako ih se domoći.“

15

ili smo kartali pri svjetlu svijeće koju smo sami napravili.

Stanare samica često je obuzimalo zatvorsko ludilo. Zatvorenik bi najprije porazbijao sav namještaj, a potom bi dijelove pobacao kroz prozor. Ostali zatvorenici, koji bi se pri tome dobro zabavljali, ohrabrivali bi takvoga povicima: – *Daj, izbaci i ormar!* Nakon što bi razvalio umivaonik, čuo bi se i šum vode. Da, takav je zatvorski život!

Naši su razgovori najčešće imali samo jednu temu: morfij, kokain – droge, i kako ih se domoći.

Zatvorenici koji su bili alkoholičari, za odvikavanje su dobivali „distrić“, neki od psihofarmaka. Jednom je u našu ćeliju došao neki skitnica koji je imao strašne krize. Viđao je pauke i sve moguće gmazove. Kad mu je prošao delirij, uočili smo svoju priliku: – *Prijatelju, odglumi delirij, govori o paucima, kukcima i slonovima. Mi ćemo pozvoniti, pritisnuti alarm, a kad dođe stražar reći ćemo: 'Molimo vas dovedite bolničara, čovjek je u deliriju.' Kad dobiješ tablete, zamijenit ćeš nam ih za pljuge.*“ Na taj smo način održavali željeni feeling.

Ponekad bismo priredili i neku od naših jezovitih igara. „Dopustili“ bismo skitnici „da pliva“. Rekli bismo mu: – *Leži na pod i radi pokrete kao da plivaš.* U svojoj je bespomoćnosti to i učinio, a mi

1996: Franz u Amsterdamu...
... ali ovaj put priseban!

smo puštali vodu sve dok nije preplavila cijelu sobu. Rugajući mu se, pozvonili bismo i užurbanom stražaru rekli: „Pogledajte, ovaj je poludio!“

Drugi je put u našu sobu došao neki prilično zbunjeni Amerikanac. Predložili smo mu: – *Ako se objesiš, strpat će te u bolju ustanovu.* Napravili smo mu vješala. Čovjek je zaista namjestio omču oko vrata, a kad smo mu izmaknuli stolac počeo je vapiti: – *Spustite me!*

Pozvonili smo i dotrčao je stražar. Rekli smo mu: – *Kad smo se probudili, već je visio.*

Taj čovjek nije otišao u bolju, nego u lošiju ustanovu. Takve su te zatvorske igre. Dođe li u zatvorsku sobu netko koga ne trpe, jednostavno ga se protjera.

Za onaj sam krivotvoreni recept dobio sedam mjeseci. **Za dugih besanih noći prijašnji** mi se život odvijao pred očima poput filma:

„Ako se objesiš, strpat će te u bolju ustanovu.“ Napravili smo mu vješala.

Rođen sam u Münchenu u materinskom domu, odnosno u domu za nezbrinute i neudate majke. Neposredno prije mogega rođenja otac je napustio majku i vratio se u Istočnu Njemačku. Odrastao sam s majkom i bakom. Baka je umrla u mojoj devetoj godini. Postao sam **dijete s ključem oko vrata**. Na povratku iz škole na stolu me obično čekala poruka s otprilike ovakvim tekstom:

„Dobar dan, Franz,
u ormaru ti je tjestenina a u hladnjaku rajčice i kobasice. Napravi si nešto fino za jelo. Želim ti dobar tek. Mama.“

Uskoro je majka dovela i prijatelja koji je trebao preuzeti ulogu oca. Nisam ga mogao podnijeti, pa smo se jednom i potukli. Valjali smo se po podu, a ja sam ga grebao nohtima po čelavoj glavi vrišteći: – *Mrzim te, mrzim te!*

Došlo je vrijeme da izučim neki zanat. Ništa mi nije padalo na pamet. Majka je govorila: – *Potraži sebi učeničko mjesto u mesara, tako ćemo uvijek imati što jesti.*

U ono doba nije bilo teško pronaći učeničko radno mjesto naučnika, ali ja sam početkom naukovanja stao uzimati i prve droge. Najprije sam nabavljao Captagon. Navečer sam odlazio u diskače, a ujutro u pet sam dolazio u mesnicu. Moj je radni

„Bez tripa sam se najčešće smatrao neshvaćenim.“

učinak bio u skladu s takvim ponašanjem. Jednom su se u velikom loncu kuhale hrenovke, a ja sam ložio peć. Temperatura je previše porasla, i sve su hrenovke popucale. Šef je u to doba bio u klaonici i znao sam da će, kad se vrati, biti panike.

Vratio se, podignuo poklopac i vidio da su sve hrenovke raspuknute. Toliko se razbjjesnio da je lonac bacio za mnom.

Drugi su put hrenovke bile u sušari. Taj put sam dodao previše piljevine na vatru. Rezultat je bio isti – popucale hrenovke.

Nakon godinu dana prekinuo sam naukovanje. No future! Nema smisla! **Zašto bih morao raditi?** U tome nisam nalazio nikakav smisao. Rijetko sam se osjećao dobro i prihvaćenim. Bez tripa sam se najčešće smatrao neshvaćenim.

Noću sam često odlazio u P. N. Bila je to jedna od onih rock jazbina u koje su mnogi mladi hrlili da bi se otkačili i naplesali. Glazba nas je začarala i smatrali smo zanosnim razbijati o pod prazne pивske čaše.

P. N. se nalazio u Schwabingu. U tom sam dijelu grada uskoro upoznao marihuanu, hašiš i shit. Počeo sam pušiti i preprodavati. Živeći vlastiti život, bio sam prepušten sebi. Tek povremeno sam spavao kod kuće, a sve sam više noći provo-

1995: Novi prijatelji u Amsterdamu!

dio kod prijatelja ili u parku Englischer Garten, po vežama, liftovima i praonicama.

Svoj sam put ili smisao života tražio među skitnicama i bilo mi je zanimljivo razgovarati s ljudima koji su se nalazili na rubu društva. Seks, droge i rock'n'roll okovali su me, a ipak sam bio osamljen. Čeznja za ljubavlju potonula je u opijenosti. **Dani su prolazili isprazno i besmisleno.** Na ulicama se pozivalo na mir. I moje je srce vapilo za mirom, a ipak ga nikako nisam nalazio pa sam sve više tonuo u narkomaniju.

Ujutro jedan joint i dan je prijatelj tvoj.

Za mene je svijet bio kao da gledam kroz ružičaste naočale, a u stvarnosti sasvim mračan i bezizgledan: samo su idioti rintali za lov.

U međuvremenu, bio sam mali diler hašiša. Iz večeri u večer, dok su bendovi svirali i sastajale se hašomanke, prodavao sam hašiš i LSD.

Prvi sam „šut“ dobio od nekoga čovjeka iz Hamburga. Pojavio se baš kad smo pušili hašiš i ponudio nam jetrij. Rekao sam mu: – *Ej, stari, baš mi se ne sviđa ideja da to napravimo pred ljudima, ali svakako bih htio probati. Hoćeš li mi ga dati u WC-u?*

Tamo sam dobio prvi „šut“ i on mi je nekako dao sve. Činilo mi se da mi je dao slobodu i ljubav za kojima sam toliko čeznuo, a zapravo sam se, otada, našao na putu bez povratka – **postao sam junki!**

U drugom diskaču upoznao sam dvojicu svodnika koji su mi rekli: – *Uskoči, mali, mi ćemo ti pokazati kako se to radi.* Trixi, Jacky i meni dali su morfij za preprodaju. Svaku su večer dolazili na obračun k nama u baraku.

Jedno je vrijeme neka mlada žena, crvenokosa Mischa, raznosila morfij. Najčešće bi dolazila poslije podne ali je kao i većina dilerica i *junkija* bila po sve nepouzdana. Cijela gomila često je poput štakora čekala Crvenu Mischu. Kada bi se konačno pojavila, trčali su za njom kako bi joj u nekom kafiću kradom predali novac. Potom je nestajala iza ugla gdje je skrivala drogu. Valjalo je imati strpljenja. Konačno smo mogli ubrizgati žudeni „šut“. Ponekad je traženje vene bilo dugotrajno ali na kraju bi opijati ipak potekao mojim tijelom.

Svoju sam dušu prodao drogi i sve sam joj dao. Uskoro se u meni pojavila silna čežnja za smrću, a time i namjera da ubrizgam smrtonosni „šut“. Često sam govorio: – *I am a Junkie, I am a monkey.* – *Ja sam narkić, ja sam majmun.*

Propovijed
na ulici

Ali sada sam sjedio u zatvoru i čekao da prođe mojih sedam mjeseci. Budući da sam i dalje bio u kontaktu s Trixi, znao sam kamo ću kad me puste iz zatvora. **Došao je i taj dan, a s njime i dugo žudeni „šut“ koji sam dobio kod Trixi i Alia.** *Junkie* scena me opet osvojila i opet sam nosio svoj gun, špicu s iglom osamnaesticom.

Uskoro sam upoznao i narko-scenu u Amsterdamu. Na sudu sam imao ročište zbog provale u ljekarnu, pa sam radije pravodobno pobjegao preko granice.

Ako igdje postoji predvorje pakla, onda je to zasi-gurno u Amsterdamu. Grad je pun kafića, diskača i dilera. Čim sam stigao, krenuo sam u potragu za heroinom. Pronašao sam nekog crnca koji mi je malo prodao, ali sam uskoro upoznao i druge ovisnike. Većina su bili lopovi, pa nas je policija uvijek držala na oku. Nikome nismo mogli vjerovati, jer nas je okruživalo mnogo doušnika. Sada

Bob Marley

Bob Marley i njegov
reagge nisu bili
samo religija u
kojoj se najviše
radilo o pušenju,

oni su puno više bili

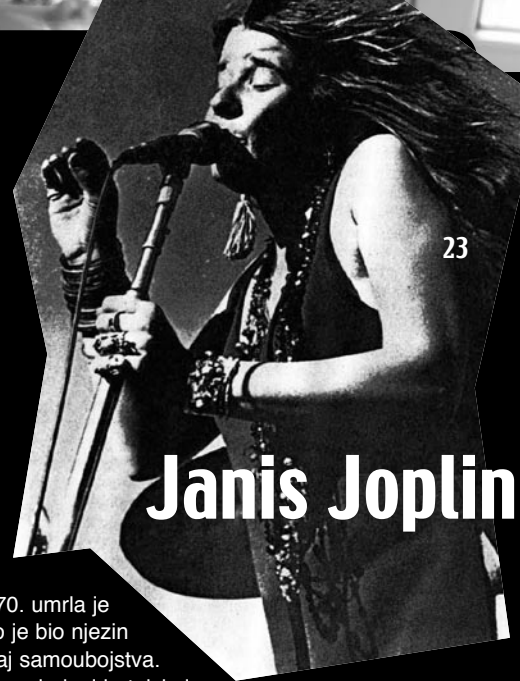
fenomen koji mijenja društvo. U Jamajki, Americi i Europi, Bob Marley je bio prva velika zvijezda iz trećeg svijeta.

Pjevao je: Get up, stand up! To je bila poruka za sve koji su se osjećali potlačeni. Nažalost, njegova mu je religija donijela smrt. Pravi rastarijanci ne šišaju kosu i ne dopuštaju da im se išta amputira s tijela. Bob je imao rak kože koji je počeo na nožnom palcu. Nije mu se moglo pomoći jer je odbijao amputaciju.

1981. je umro bog pušača. On nije vjerovao u Boga Starog zavjeta Jahvu, Boga koji se u Novom zavjetu zove Isus.

On nas može spasiti od svih grijeha i nepravednosti.

Isus znači: Bog spašava.

Janis Joplin

4. listopada 1970. umrla je
Janis Joplin. To je bio njezin
sedmi pokušaj samoubojstva.

Pronađena je u jednoj hotelskoj
sobi s 14 uboda na lijevoj podlaktici. Imala je, kao
i uvijek, nešto u ruci: četiri dolara i pedeset centi, za kutiju
cigareta.

Ona je bila povrijeđen čovjek, iznutra i izvana. Njezine
pjesme su bile apsolutno htijenje. Janis je živjela ono o
čemu je pjevala: htjela je sve, i to odmah. Bila je poetska
revolucionarka, ali njezina sreća je bila samo sintetična.

Blues je bio njezin život. Takvo što se još nije bilo čulo.

Prigodom nekih nastupa dolazilo je do neugodnih scena.
Ponekad bi psovala publiku. Dvije boce viskija od trešnje
su ipak bile previše.

Živjela je intenzivno, voljela strasno i umrla je mlada.
Jedna od njezinih pjesama nosi naslov: *Get it while you
can!*.

Isus kaže: „Ja dajem život u izobilju!“

„Hodao bih tako od odjeljka do odjeljka i govorio ljudima da moram k baki, djevojci, ženi...“

sam poznavao i amsterdamske *junkije*: mršava tijela, upala lica, odvratno odjeveni.

Crnac Glenn, stari Franzisko iz Hamburga, Tuti iz Münchena i ja smo stanovali na jednom brodiću. Nabavio ga je Tuti. Vlasnica je bila neka prostitutka, iznajmila nam je brod za određenu količinu heroina mjesečno. Ustajali smo u podne i kretali u nabavku novca. Dok bi drugi otišli dilati, ja bih odlazio u robne kuće krasti ručne torbice, koje sam kasnije prodavao prostitutkama. Glavno da je bilo novca za heroin.

Ponekad sam imao heroin, ali ne i žlicu neophodnu za pripremu injekcije. Pozvonio bih kod nekoga i rekao: – *Ja sam turist i imam konzervu graha, ali nemam žlicu. Možete li mi jednu posuditi?*

Loše je bilo kada poslije podne još uvijek ne bih imao novaca, a znao sam: **još sat ili dva i dolazi kriza!** Tada sam zbog droge krao, varao, elegantno se oblačio i bio uljudan sa starijim damama i gospodom ne bih li im izmamio novac.

Jedno sam vrijeme prijateljevao s nekim džeparom. Radili smo zajedno, a moja je zadaća bila pronaći pijance, upustiti se u kratak razgovor s njima, potapšati ih po ramenu i odvratiti im pažnju. Kad bi mi prijatelj dao znak, značilo je „pusti ga nek ide“, a mi smo imali novčanik više.

1997: na Rivi u Splitu

Bilo je dana kada sam morao prositi. Često bih odlazio na kolodvor, sjeo u vlak i ispričao suputnicima nekakvu laž. – *Pokrali su me*, ili: – *Moram hitno u Hamburg*. Hodao bih tako od odjeljka do odjeljka i govorio ljudima da moram k baki, djevojci, ženi... Pustio bih po koju suzu i dobivao najčešće 50 do 100 guldena. Još se uvijek sjećam kako je jedan čovjek reagirao na moju priču: – *Pa vi ste danas već treći, što se to ovdje događa?* **Tako sam saznao da nisam sam na tom putu.**

Sav trud i svi bolovi bili bi zaboravljeni kad bih dobio dugo očekivani „šut“. Kakvog li olakšanja! Otrov bi prostrujao mojim tijelom – potpuno odsustvo bola, ljubav, činilo se da mi sve to nakratko pruža droga.

Tako su prolazili mjeseci. Jurio sam ulicama, prolajjivao u automobile, prodavao lažni hašiš i LSD. Nizozemska me policija protjerala u Njemačku, ali sam se odmah ilegalno vratio natrag. Kada sam nakon još jedne krađe uhićen, policija je odustala da me ponovno protjera. – *Ako te protjeramo, opet ćeš se vratiti.*

Droge su uzrokovale moje propadanje, ubrzavši moj hod na putu u pakao. Zatvor sam upoznao već više puta, sada sam trebao upoznati i ludnicu.

26

Kao i uvijek, mi junkiji držali smo se zajedno i razgovarali samo o jednoj temi: „No Dope, no Hope“

franz – ples sa smrću

Zbog jednoga kriminalnog djela dospio sam najprije u zatvor a potom u ludnicu. Tu sam bio u zatvorenom odjelu s ubojicama, seksualnim zločincima i slaboumnicima. Kao i uvijek, mi *junkiji* držali smo se zajedno i razgovarali samo o jednoj temi: „*No Dope, no Hope*“ (Bez droge nema nade). Sprijateljio sam se s jednom djevojkom, također ovisnicom. Čvrsto smo se držali jedno drugoga, a subotom, u vrijeme kada nam je bio dopušten izlaz u dvorište, obično bismo umaknuli i nabavljali drogu.

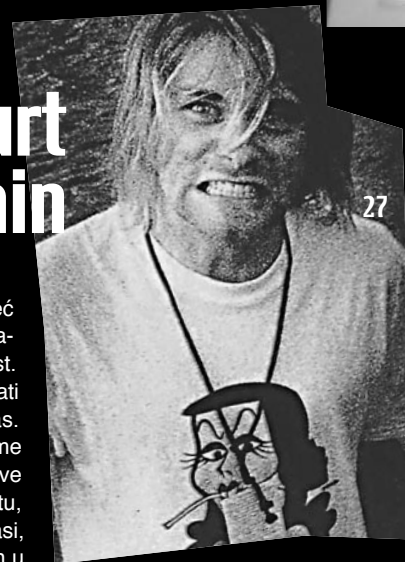
Da sam barem znao da postoji Onaj koji nudi spasenje svim narkoticima, alkoholičarima, svim upropaštenima i otkaćenima. Onaj koji je rekao: *Ja sam put, istina i život. Nitko ne dolazi k Ocu osim po meni* (Ivan 14,6).

No On – Isus Krist – slijedio me i pronašao.

Kurt Cobain

27

Nemam prijatelja već mnogo godina. Ne poznajem više nikakvu strast. Ne mogu vas više držati za budale, nikoga od vas. Najgori zločin je nekome nešto glumiti! Bolje da sve izgori u jednom naletu, nego da se lagano gasi, piše otvoreno Cobain u svom posljednjem pismu.

Idol i glasnogovornik skeptične izgubljene generacije se nakon toga ustrijelio. Zašto?

Zar nije imao sve što bi se moglo poželjeti? U intervjuima je javno kritizirao dezorijentaciju ovog svijeta u kojem sve funkcionira, samo ljubav i osjećaji ne funkcioniraju. Uništeni roditeljski dom i izgubljeno djetinjstvo položili su kamen temeljac za njegov bijes prema društvu.

Njegova stvar? Ili ti pripadaš onima koji mogu shvatiti ono što Cobain u posljednjem pismu piše: Uvijek u pokretu, a ipak nikakve radosti. Uvijek dobro raspoložen zahvaljujući alkoholu i drogi, a ipak nimalo zadovoljan. Slobodna ljubav, a ipak nikad voljen. Izvana cool, ali iznutra povredljiv...

Isus kaže: „Dodite meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas odmoriti!“

„Isuse, ako postojiš
molim te pošalji mi
heroin!“

28

franz – ples sa smrću

1970. godine odrađivao sam nekakvu kaznu u zatvoru Stadelheim. Bio sam u bolesničkom odjelu kad su se pojavili kršćani s projektorom, filmom i platnom za projekciju. Gotovo svi smo otišli na prikazivanje filma.

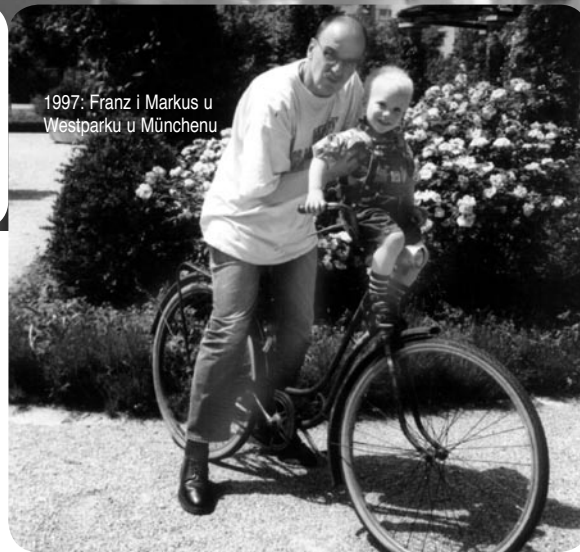
Vidjevši što se prikazuje pomislio sam: – *Čovječe, pa ovo su fanatici. Crna knjiga što je nazivaju Biblijom. Oslobađa? Nemojte me nasmijavati!* Premda nisam prihvatio ništa od onoga što sam vidio, na neki sam način ipak osjetio nešto od Isusove ljubavi.

Sljedeće sam se ljeto zatekao u Münchenskom Englischer Gartenu, na livadi zvanoj Hash. Na jednom brežuljku stajali su kršćani. Pjevali su i propovijedali. Ali ja nisam htio čuti ništa o njima, pa sam ih zaobišao u širokom luku.

Nakon nekoliko godina ponovno sam ih ugledao na istom brežuljku. Sada ih nisam htio zaobići. Imao sam namjeru napraviti nered. Ne šakama, jer sam bio preslab za to, u to sam doba **težio sam samo 54 kilograma**. Umjesto toga, imao sam dug jezik i bio sam jako agresivan. No šutio sam jer me se nešto dojmilo. Danas znam da je to bila Isusova ljubav.

Nakon nekoga vremena opet sam bio u Amsterdamu. Nisam imao ni novca, ni droge, samo bolo-

1997: Franz i Markus u
Westparku u Münchenu

29

franz – ples sa smrću

ve u leđima koji navještaju krizu. Dok sam stajao na pošti ne bih li prevario kakve turiste pristupila su mi neka dvojica. Pripovijedali su mi o Isusu Kristu te se pomolili sa mnom. U svojoj sam nevolji osjetio da se to tiče i mene, pa sam izgovorio svoju prvu molitvu: – *Isuse, ako postojiš molim te pošalji mi heroin!* Isus to, naravno, nikada ne bi učinio. On ljubi narkiča, ali ne voli heroin. To onda još nisam znao pa sam lovio u mutnom, bio sam okovan drogom i samo sam za njom trčao.

I tako sam opet krenuo, taj put s Glennom. Potražili smo jednoga diler a Glenn mi je rekao: – *Ovoga ja preuzimam!* Pokucali smo i otvorili vratašca brodića. Doviknuo je: – *Da... uđite!* Glenn je bio stasit i jak crnac i pucao je od snage unatoč ovisnosti o heroinu. Umjesto pozdrava, bacio je bocu od Coca-Cole u kut, pograbio čovjeka za ovratnik i procijedio: – *Daj lovu!* **Diler je otvorio novčanik** i htio mu dati nekoliko novčanica. – *Rekao sam lovu,*

Neki mladi crnac u kafiću rekao mi je: „Prijatelju, i ja sam bio ovisnik.“

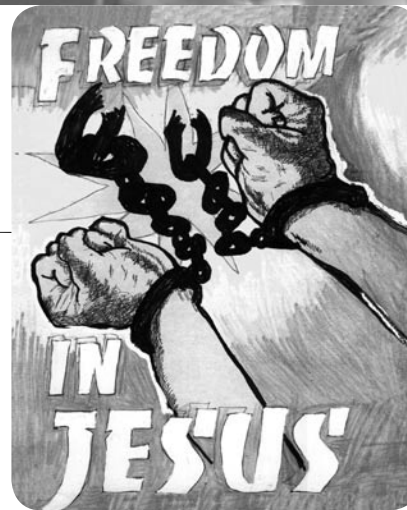
to znači – sve! Diler je dao sav novac Glennu dok sam ja stajao u kutu, pušio i čekao. Na koncu smo se povukli i podijelili plijen.

Jednog dana mi je jedan prijatelj iz amsterdamskog Redlight-Districta rekao za kršćane koji imaju kuću u kojoj pomažu ovisnicima. Iako se u meni sve opiralo ponovnom odvikavanju, ti su mi kršćani bili posljednja nada. Neki mladi crnac u kafiću rekao mi je: – *Prijatelju, i ja sam bio ovisnik. Samo ti jedan može pomoći – Isus Krist!*

Bio sam razdijeljen. S jedne strane sam htio potražiti te kršćane, a s druge strane sam ih se bojao.

Tek kada su me ponovno pustili iz zatvora i psihijatrije i kada mi je postalo jasno da ću uskoro postati jedan od onih što ostatak svojega života provode po ludnicama, potražio sam ih. A oni su mene, *junkija*, prihvatili takva kakav sam bio. Tko bi me drugi primio, a da ne postavi pitanje troškova?

Ti su ljudi imali lijepu kuću na sjeveru Nizozemske. Bilo je u njoj *junkija*, alkoholičara, prostitutki, svodnika, ali i onih koje je Gospodin Isus već oslobodio. Uvijek je tu bio netko tko se upravo odvikavao. **Taj put sam to bio ja.** Jedan od kršćana uvijek je bio uz moj krevet, a najčešće su to bila dvojica ili trojica. Brinuli su za mene, pripovijedali mi kako su se oni oslobodili i molili se sa mnom.

Prva kršćanska knjiga koju sam pročitao bila je „*Bježi, mali, bježi!*“ Nickya Cruza. Nicky je mogao nositi i moje ime. U petnaestoj je napustio obitelj i postao vođom ulične bande, jer je bio vrlo bezobrazan i krvožedan. Protivio se svakoj vrsti tutorstva i autoriteta, bio je bez srca i osjećaja. Poznao sam tu frustraciju, gorčinu i bijes. Čitanjem te knjige cijeli se moj prijašnji život odigrao pred mojim očima i spoznao sam da sam sve vrijeme, poput Nickya, trčao putom bez povratka, putom za pakao. **I ja sam poput njega bio bez nade,** bez budućnosti i umoran od utrke.

Bilo je dana kada više nisam htio ostati kod kršćana. „*Moliti cijeli dan, slaviti Gospodina... Proučavanje Biblije, Gospodnja večera... To više ne mogu izdržati, tu zasigurno neću dočekati starost. Kada prođe odvikavanje, vratit ću se u Amsterdam i potražiti posao. Ovi su ljudi samo pobožni čudaci.*“

Ipak, **ispalo je sasvim drugačije.** Završio sam s odvikavanjem i ostao. Jednoga dana, dok sam

Naišla je policija i pokupila postaji su mi rekli: „Morate

čitao Bibliju Bog mi je progovorio kroz stih: „*Tko dođe k meni, sigurno ga neće izbaciti*“ (Ivan 6,37).

– Kakvo obećanje!

Tada sam u molitvi izlio svoje srce Isusu i rekao mu: – *Ja više ne mogu. Evo, dolazim k Tebi, izliječi moje rane. Objavi mi se i slijedit ću te. Predajem ti svoje grijeh, sav svoj život – primi me u svoju ruku.*

I On me oslobodio. Nikakav liječnik, nikakav psihijatar niti psiholog – jedino Isus Krist! U Psalmu 138,3 piše: *Kad sam te zazvao, uslišao si me, dušu si moju okrijepio.*

Svaka nam zemaljska „**sloboda**“ zasljepljuje nam oči i zavarava osjetila. Moja je čežnja za slobodom završila stravičnim robovanjem. Samo je Isus mogao rastrgnuti te ropske okove. Neka mu je slava u vječnosti! Jedino zahvaljujući Njegovoj milosti danas sam potpuno slobodan od droga, sretan što sam dijete Božje i što više ne moram ležati po jarcima.

Nakon godinu dana u prihvatilištu vratio sam se u Njemačku. Isus mi je učinio velike stvari: oslobodio me depresija i dao mi uvid u vječnost.

Dogodilo se da, dok sam u Nizozemskoj stopirao za Njemačku, u jednom mjestu nikako nisam mogao uhvatiti stop. Budući da je bilo hladno ušao sam se u telefonsku govornicu. Naišla je

me. U policijskoj platiti kaznu!“

policija i pokupila **me**. U policijskoj su mi postaji rekli: – *Morate platiti kaznu!* Nisam mogao platiti, pa sam ponovno morao u zatvor. Taj sam put išao kao Božje dijete. U ćeliji sam pjevao hvalospjeve, na veliko čuđenje čuvara koji me promatrao kroz „špijunku“. Ondje sam s jednim *junkijem* mogao razgovarati o Isusu Kristu.

Nakon što sam izašao iz zatvora došao sam u München, gdje sam upoznao kršćane koji su me prihvatili u svoje zajedništvo i pomagali mi.

U Münchenu mi je Bog poklonio i radno mjesto u pizzeriji. Pomogao mi je i dao mi sreću i uspjeh u radu. **Prvi sam put u životu** dobio i pravi **godišnji odmor** jer sam dulje vrijeme radio. Kakve li radosti kada svoje ruke više nisam koristio za krađe, provale i fiksanje, nego za pomaganje drugima.

Nije uvijek bilo jednostavno nadvladati prošlost kao što je bila moja. Rane koje su tek zacijelile opet su se otvorile pa sam, nažalost, doživio ponovni pad.

Iz Münchena sam otputovao u Amsterdam **kako bih kupio heroin i ufiksao se**. Vjerojatno nitko ne može razumjeti i uživjeti se u moje osjećaje prije i nakon „šuta“. Koje li sramote kada netko koga je Isus Krist oslobodio i koji je okusio njegovu radost i Njegov mir, ponovno posegne za iglom! No Božja

„Dok sam u Amsterdamu sjedio u nekom kafiću i slušao glazbu, pojavili su se kršćani koji su ondje lijepili plakate.“

su ljubav i milost veće su od naših padova. Dok sam u Amsterdamu sjedio u nekom kafiću i slušao glazbu, pojavili su se kršćani koji su ondje lijepili plakate. Postao sam svjestan svoje bijede, ali i činjenice da me nitko ne može istrgnuti iz ruku mojega nebeskog Oca.

Ispričao sam im da sam dijete Božje i da sam ponovno pao u grijeh. Molili su sa mnom i ja sam Gospodinu priznao svoj pad. Kada sam se vratio u München našao sam svoju braću u vjeri kako na koljenima mole za mene.

Smio sam iznova slijediti Isusa. Ni u jednom trenutku nisam se pokajao zbog svojega obraćanja. Upravo suprotno, moj je život dobio smisao i cilj. Bog me oslobodio droga i drugih robovanja. Dao mi je dom i ja znam da sam siguran kod toga predivnog Boga koji drži sva svoja obećanja.

Ako imaš posla s dilerom, kako možeš znati je li ti dao ili prodao otrov za štakore ili heroin? Vjeruješ mu a da ni ne provjeriš je li ti stvarno dao heroin. A koliko ih je bilo prevareno i koliko ih se nafiksalo do smrti!

Isusu Kristu možeš vjerovati. On ne laže. To su iskusili mnogi ljudi u proteklim stoljećima.

Oslonio sam se na njegovu riječ, a On me spasio iz kandža grijeha i ovisnosti.

Franz Huber

1945–1998

Acta probat exitus“ čitam na nadgrobnom kamenu na groblju Perlacher Forst dok pratimo tijelo Franza Hubera od dvorane za ispraćaj do groba – „**Kamen kušnje za naša djela je naš odlazak.**“ Sudeći prema ovom sprovodu na kojemu se okupilo više od 300 ožalošćenih, najvećemu kojega sam doživio, Franz je zaista morao biti velik čovjek koji je u svojem izuzetnom životu učinio silna djela. Članak povodom njegove smrti preko cijele stranice u najvećem njemačkom dnevniku, na trećoj stranici imao je dva centimetra visok naslov: „*Narkoman u službi Isusa Krista*“, a podnaslov je glasio „*Franz Huber: od ulice do Boga*“. Mnogim „**velikim**“ političarima, medijskim zvijezdama i menadžerima tisak, kada umru, ne posvećuje više od usputne bilješke.

Neposredno nakon rata, u bombama razorenom Münchenu, Franz je ugledao „*tamu svijeta*“, kako je uvijek govorio. Rodni list dovoljno govori: „*Tvornička radnica Elisabeth Maurer, ... udovica, ... rodila je 5. kolovoza 1945. u Münchenu dječaka... Upisano prema pismenoj obavijesti Uprave Materinskog doma, München, Ulica Taxus 3.*“

Franz dobiva djedovo ime, raste kao „*dijete s ključem*“, dospijeva u specijalnu školu, započinje mesarski zanat koji u šesnaestoj godini napušta (1961. jegodina gradnje Berlinskog zida) i bježi u

„**Sex, Drugs and Rock'n'Roll**“
 „**Live fast, love hard, die young!**“

svijet opojnih droga, koje ga 20 godina drže u ropstvu i uništavaju: prvo hašiš, onda amfetamini, LSD i kokain, na kraju apsolutni pad u ovisnost o heroinu. Dvadeset godina života među lopovima i prostitutkama, svodnicima i provalnicima te drugim kriminalcima i propalicama, koji svoju otužnu zbilju nastoje uljepšati jakim izrekama poput „*Sex, Drugs and Rock'n'Roll*“ i „*Live fast, love hard, die young!*“ Franz putuje između Münchena i Amsterdam, često u bijegu pred policijom i uhidbenim nalogom.

No upravo kada je Franz stigao do najniže točke i naizgled neizbježnog kraja svoga života, sustigla ga je spasonosna Isusova ljubav: preko prijatelja dolazi u Nizozemsku, u kršćansku zajednicu „Isusova djeca“ u Kloosterburenu, gdje počinje temeljitu kuru odvikavanja, a strašne muke uspijeva podnijeti samo pomoću snage Evandjelja koje realno doživljava konkretno kao „*Božju silu spasenja*“ (i iscjeljenja) za svakoga „*tko se uzda u Isusa*“. Tu radi godinu dana i ostaje „**čist**“. 6.10.1981. sud u Münchenu povlači uhidbeni nalog jer „*sada više ne postoje dostatni razlozi za pretpostavku da bi uvjetni otpust bio opozvan. Osuđeni ponovno kontaktira sa svojim socijalnim radnikom. Nalazi se u Nizozemskoj od 10.10.1980. u utočištu koje je potvrdilo da je osuđenik potpuno čist od droga i općenito se dobro vlada.*“

„Rad i vjera – to je ovisnog samo na povraćanje.“

Franz se vraća u München gdje ga upoznajemo, useljava se u našu stambenu zajednicu „Kuća Laim“ i odmah započinje dovoditi svoj život u red. Unatoč „oštećenjima mekog tkiva na stopalima uslijed kroničnih smetnji u cirkulaciji, koja mu ne dozvoljavaju dulje mehaničko opterećenje stopala“, kako svjedoči njegova liječnica, počinje raditi kao čistač snijega za grad, pekar pizze, perač tanjura u jednom restoranu u Schwabingu, uzgajivač palmi, naposljetku kao kvalificirani **pomoćnik za informiranje**/referent zaštite na radu, gdje za organizatorsku službu obavlja poslove kontrole, održavanja reda i čuvanja.

Jedva da itko može prosuditi što redovan, pošten rad znači za bivšega narkića: možda više od ičega drugog to je neoborivi dokaz da se u njegovu životu dogodilo neshvatljivo čudo, protivno svim iskustvima i naravnim objašnjenjima (sam Franz je govorio: – *Rad i vjera – to je ovisnoga šezdesetosaša nagonilo samo na povraćanje.*“).

No zarađeni novac Franz najvećim dijelom koristi za ispravljanje pogrešaka. „*Tko je krao, neka više ne krade nego, štoviše, radi i svojim rukama stvara dobro koje će davati potrebitima.*“ U Franzovu životu i te su se biblijske riječi ostvarile, dosljedno ih je prakticirao. Aktivno je tražio stare dugove i potraživanja po oštećenim stvarima, zaostalim

šezdesetosaša nagonilo

stanarinama, provalama u ljekarne i krađama. Često u malim obrocima, ali dosljedno i godina-ma, Franz je plaćao dok naposljetku nije mogao reći: – *Nemam dugova!* Ponekad proživljava svoj promijenjeni život kroz trenutke napadne božanske ironije: recimo kada je 1988 prigodom pogreba Franza Josefa Straussa radio kao redar u uniformi. Policajci, njegovi nekadašnji zakleti neprijatelji, **oslovili su ga kao „kolegu“** i pozvali na zajedničku užinu, kako mi je kasnije oduševljeno ispričao. Ili, kada je on, bivši provalnik u ljekarni, 1990 morao čuvati vrijedne psihofarmake na sajmu farmaceutike!

No pritom je Franz potpuno integriran u zajednicu, oduševljen Božjom Riječi i Isusom kojemu sve zahvaljuje, što on više nego dobro zna, možda bolje od nas sviju. Franz ne zaboravlja ni stare prijatelje i poznanike, bilo one unutar bilo izvan drogeraške scene, bilo beskućnike bilo umjetnički etablirane i ekonomski dobro situirane. Slijedi ih s nevjerojatnom vjernošću; posjećuje ih, telefonira im, piše razglednice (jedan bivši narkić kaže nam da je u dvije godine od Franza primio 50 (!) razglednica). Bezuvjetno im želi biti prijatelj, jer njegov veliki prijatelj – Isus, prijatelj grešnika – treba biti prijatelj njegovih prijatelja.

Veličinu često mjerimo po opsegu glave, ali Franzova veličina nije bila u njegovoj glavi – jer je 20

40

franz huber - 1945 - 1998

Franz kao govornik na uglu londonskog Hyde parka.

1998

godina ovisnosti o drogama sažgalo previše moždanih stanica – njegova stvarna veličina bila je je, vjerujem, u njegovu velikom i vrućem srcu: srcu koje plamti za Isusa, te stoga srcu punom Isusa, i srcu prepunom Isusove ljubavi, za druge. To goruće srce bilo je pokretačka opruga, motor njegova samozatajnog zalaganja za Božje kraljevstvo, osobito za propale, odbačene i beznadne. „**Isus ljubi slaboga, zato ja Njega ljubim**“ bilo je napisano flomasterom na zidu njegove kupaonice.

Veliko srce puno Isusove ljubavi davalo je tom slabom, iscrpljenom tijelu s uništenim nogama, hepatitisom C i desecima drugih bolesti nevjerojatnu energiju da izdrži do zadnjeg daha bez jadicovki, da se uputi putovima i preko ograda našega društva s praktičnom pomoći za tijelo, s prijateljskom utjehom i razumijevanjem za dušu, no prije svega s viješću o žarkoj spasonosnoj Isusovoj ljubavi, koju Franz utjelovljuje kao malo tko. Istinski velikan preminuo je u Gospodinu i nebo ga pozdravlja. Neka nam ovo posmrtno slovo svima bude poziv: „*Gledajući ishod njegova životnog puta, budite mu nalik u vjeri*“ – jer „*acta progat exitus*“.

Alois Wagner

Svaki party ima svoj kraj

41

franz huber - 1945 - 1998

Obično rezoniramo ovako:

Postoje **dobri**...

... i **loši** ljudi

Loši uništavaju džungle...

... furaju se na rasizam i fašizam...

... i čine ratne strahote.

To su, dakle, gadni tipovi.
No, ti zacijelo spadaš među dobre!

Coolspika!... Ali, jako se varaš!!!
Jer, tvoj Stvoritelj kaže:

Ne, nema razlike! Svi
su zaista sagriješili

Rimljanima 3:23

Baš me
briga!

... trebalo bi te biti briga

... i kao što je ljudima
jednom umrijeti,
a potom na sud...

Hebrejima 9:27

Dakako, možeš i dalje iz dana u
dan živjeti površnim životom i
ubijati se zabavom i partyjima...

... i padati na svaku naj-
noviju foru i modni trend

Sve dok ne shvatiš da jednoga dana
moraš položiti račune Bogu, tvoj život
promašuje cilj.

Neki se put učini
čovjeku prav, a na
koncu vodi k smrti.

Izreke 14:12

44

Primjedbe ilustratora:

Do prije nekoliko godina, moj je život bio stalna potraga za svim vrstama zabave.

„Sve za dobru zeku!“

Praktički sam živio samo za vikend i ferije. Ono između nije me baš zanimalo. Važni su mi bili samo hobiji i razbibri-ga. Htio sam se dobro zezati i uživati u životu. Što sam više u to uranjao, to sam iznutra bio prazniji. „Sigurno posto-ji nešto više od toga!“, često sam razmi-šljao dok sam tako živio.

Za sobom sam ostavljao krhotine uništenih veza, a preda mnom je stajalo još mnogo sličnih koje bi završile na isti način. Zvuči li ti to poznato?

Imaš sve što se može imati, a svejedno si skroz nezadovoljan.

Napokon sam se počeo pitati zašto uopće živim. Odgovor sam našao u Bibliji – Bog me pronašao! Sad si sigurno misliš: „Čovječe, ovaj je tip završio u nekoj sekti!“ No, mogu te odmah umiriti jer ja stvarno nemam ništa sa sektama. Naj-ozbiljnije! Sada moja duša više ne vapi za smislom jer sam svoj život povjerio ISUSU. Oprostio mi je sva zla koja sam počinio u životu.

Svaki party ima svoj kraj

Marijo B.

Putovanje kroz noć

45

Lip je i sunčan nediljni nogometni dan. Bolila me glava od puta cilu noć, u ferati se pilo i pivalo. Uvijek je tako kad se ide u Zagreb na utakmicu. U kosti se lagano počela uvlačiti kriza, ali neman straja, imamo još heroína, od jučer. Ušli smo u neki kafić, i tamo u WC-u ufurali sve šta je ostalo. Poslin smo otišli u prvi dućan i ukrali tri botilje vina, to nama nikad nije bija problem. Trefili smo još ekipe iz Splita, i oni su imali dosta vina pa smo počeli pit i pripremat se za utakmicu. Normalno, isto smo počeli i radit frku, fermavat aute i maltretirat ljude. Nije tribalo puno i tu se našla policija. Ja san, već skroz pijan, iz čista mira san udrija policajca šakom u glavu. Za par minuti, tu se stvorila cila patrola... Palice su pljuštale po cilome tilu. Pa san na tle, krv mi je šikljala iz glave. Nakon par sati probudija san se u stanici, zavezan za radijator.

Danas, kao čovjek koji ima svoju obitelj, supru-gu i dva sina i kćer, teško mi je povezati moj sadašnji život i onaj kojim sam živio deset godina,

Svaki party ima svoj kraj

„Kod kuće sam bio tih i povučen, pravi mamin sin, a sa svojim prijateljima iz iste ulice, agresivan i željan dokazivanja.“

vrteći se u začaranom krugu heroina, kokaina, heptanona, ulice i zatvora...

U svojoj sam petoj godini ostao bez oca. Majka se trudila meni i sestri pružiti sve kako se ne bismo razlikovali od naših prijatelja. Kako su godine prolazile, sve sam više vremena provodio na ulici. Kod kuće sam bio tih i povučen, pravi mamin sin, a sa svojim prijateljima iz iste ulice, agresivan i željan dokazivanja. Htio sam u svemu biti prvi.

Ta je želja za dokazivanjem imala smisla sve dok sam igrao nogomet i bavio se aktivno sportom. Nogomet je ispunjavao moje vrijeme i činio me sretnim.

No, nakon nekog vremena sport mi je postao monoton. Sve sam više vremena provodio s ekipom iz kvarta, a želja da se i u tom društvu istaknem i dokažem, sve je više jačala. **Želio sam biti prvi**, ali ne više u sportskim postignućima, već u **snifanju** i konzumiranju lakih droga.

Ubrzo su mi i lake droge bile nedovoljne. U to je vrijeme u moj kvart stigao heroin. Moja ekipa i ja smo se vrlo brzo našli u tome. **Heroin** nam je postao sve.

Nakon nekog vremena izbačen sam iz škole. Za svoju obitelj nisam imao nikakva interesa. Sport mi je također postao potpuno nezanimljiv.

Moj je život imao samo jedan cilj: doći do novca za heroin. Tako iz dana u dan i iz godine u godinu. Problemi su se gomilali. Potreba za drogom bila je sve veća, pa su krivična djela, **problemi s policijom i zatvor** postali moja stvarnost.

Policija je počela dolaziti na naša vrata. Moja je majka postala svjesna istine, shvatila je da u kući više nema svog sina, nego potpuno drugu osobu, čovjeka bez osjećaja i milosti prema njoj. Tada je prvi put priznala i sebi i drugima da sam ovisnik.

Išao sam tri puta na liječenje u Zagreb kod dr. Sakomana, ali nisam uspio ostaviti heroin.

Sve se nastavilo po starom. Moja je obitelj je tražila izlaz za mene. Bili su uvjereni da je problem u gradu Splitu i da trebam promijeniti grad. Preselio sam se u Osijek. Tamo mi je krenulo dobro, uspio sam proći fizičku krizu, zaposlio sam se i ponovno počeo igrati nogomet.

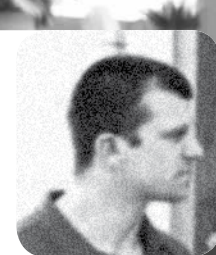
Sve je izgledalo super, ali ja sam se, nakon sedam mjeseci, **odlučio vratiti u Split**. Ono što sam prvo napravio nakon dolaska u Split – otišao sam kupiti heroin.

Moja se majka nije se predavala. Stupila je u vezu s jednom udrugom roditelja koji su joj savjetovali da me izbací iz kuće.

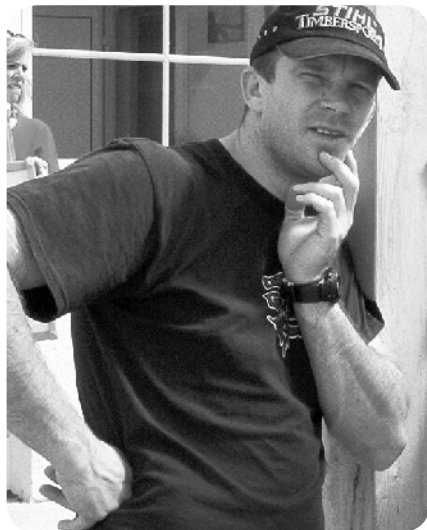

„Moja majka je stupila u drugom roditelja koji me izbacila iz kuće.“

u kontakt s jednom su joj savjetovali da

Završio sam na ulici. Broj mojih **krivičnih djela rastao je iz dana u dan**. Pomirio sam se sa činjenicom da sam narkoman. Prestao sam se skrivati, krao sam svaki dan i drogirao se samo da mogu funkcionirati. Potpuno sam izgubio nadu da se mogu izliječiti...

2002: Marijo u Rijeci

Jednoga dana, dok sam sjedio na rivi u totalnoj komi, prišao mi je neki crnac, sjeo kraj mene i rekao mi: – *Isus te voli!* Pokušao je sa mnom razgovarati i pomoći mi. Sutradan su k meni došli momci iz kršćanskog centra za rehabilitaciju ovi-

snika, Reto-centra, i ispričali mi svoju priču: bili su ovisnici, ali su se izliježili u Španjolskoj. Nagovarali su i mene da odem u Španjolsku. Pristao sam, vidjevši u tome priliku za bijeg od policije. U to je vrijeme, naime, bila raspisana tjeratica za mnom.

U roku dva dana bio sam u avionu za Španjolsku. Na aerodromu su me dočekali momci iz Kršćanskog centra. Od prvog trenutka bili su drugačiji od ljudi koje sam poznao. Znao sam, iz dotadašnjih razgovora, da su i oni nekada bili ovisnici, a da danas žele pomoći meni. Od dolaska u Centar tražio sam njihov motiv, ne shvaćajući **zašto mi žele pomoći**, zašto su radosni, zašto su strpljivi sa mnom, otkuda im taj mir koji sam vidio u njima.

Svaki dan započinjao je čitanjem Biblije, molitvom i pjesmom. Nisam se nalazio u tome, ali je njihov život u meni budio radoznalost. Htio sam imati to što su oni imali: mir i radost u svakom danu. Tako sam i ja počeo tražiti Boga i čitati Bibliju.

Moja je prva molitva glasila: – *Ako te ima, pomози mi, Bože!* Prvi stihovi iz Biblije, koji su i meni dali nadu da mogu biti slobodan, Isusove su riječi koje je izrekao u Ivanovu evanđelju: „*Upoznat ćete Istinu i Istina će vas osloboditi.*“

„*Ja sam Put Istina i Život.*“ Jedne večeri, nakon predavanja na temu „Svim srcem“, zamolio sam

50

„Nakon te molitve, prvi put u životu, imao sam mir i sigurnost u mogućnost novog početka i novog života.“

marijo - putovanje kroz noć

Isusa svim srcem da mi oprostí sve moje grijehé, da uzme moj nemir, da me oslobodi od droge i da me On dalje vodi. Nakon te molitve, prvi put u životu sam imao mir i sigurnost u mogućnost novog početka i novog života.

Nakon toga se sve promijenilo...

U Split sam se vratio nakon dvije godine, planirajući nastaviti rad u **Reto-centru u Hrvatskoj**.

Brod kojim sam se vraćao, u splitskoj luci je čekala i policija. Stavili su mi lisice na ruke i odveli u zatvor. Sjedeći u zatvorskoj sobi razmišljao sam o tome nalazi li se Bog u Španjolskoj, a moja realnost tu, u zatvoru? Zamolio sam čuvara da mi iz torbe donese Bibliju. Čitao sam kako su Pavao i Sila, dok su bili u zatvoru, vjerovali Bogu i molili se. To sam učinio i ja.

Nakon suđenja, na kojem nisam imao branitelja, a ni bilo kakvu šansu – sudac me oslobodio. Tada sam se ponovo uvjerio da je Isus živ.

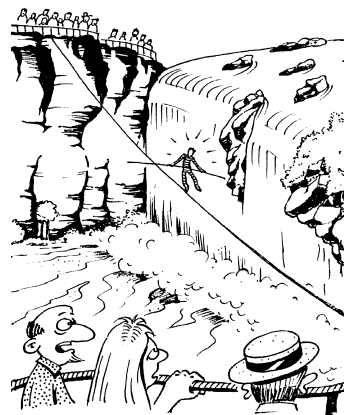
Moja obitelj, supruga, djeca i ja, živimo danas u Zagrebu. U Rijeci radim u Savjetovalištu za pomoć u rješavanju problema ovisnosti. Ovisnike motiviramo za odlazak u Reto centar. Cilj nam je što većem broju ovisnika i njihovim obiteljima vratiti nadu i vjeru u život.

Marijo

Što je istinska vjera?

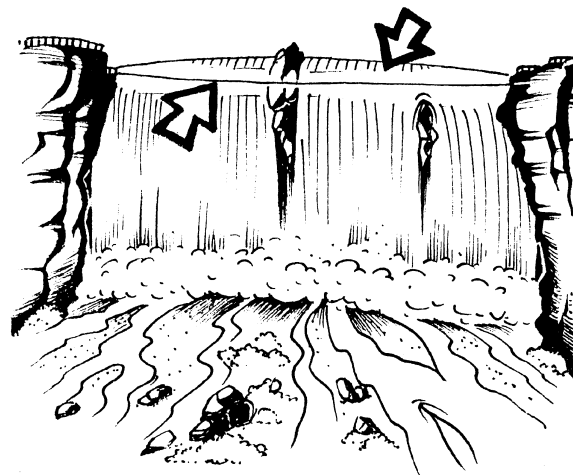
51

Prije mnogo godina u Americi se događala velika senzacija. Neki je čovjek napeo užu preko Nijagarinih vodopada.

Što je istinska vjera?

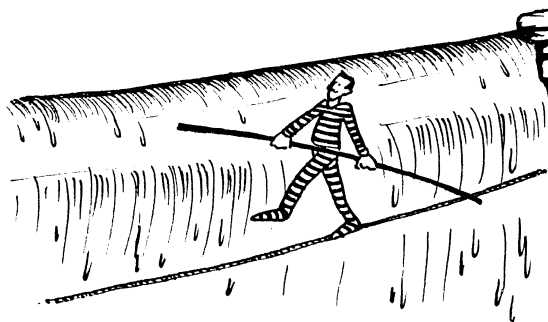
Uzevši zatim štap za održavanje ravnoteže, hodao je po užetu.

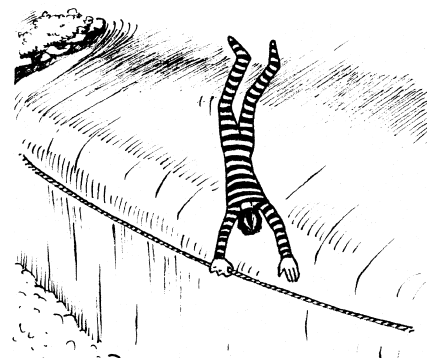
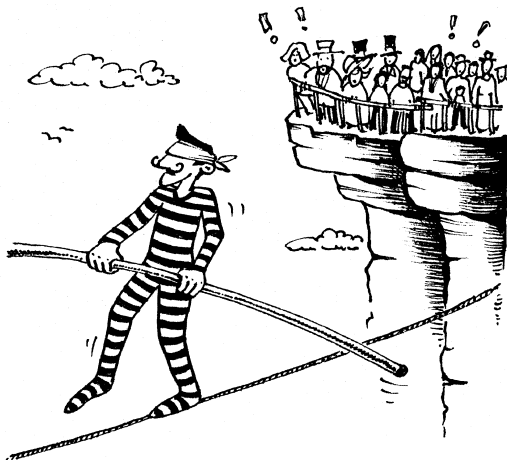

„Tko vjeruje da ću u
prenijeti...“

ovim kolicima sigurno

Kretao se bez ikakve nesigurnosti i to povezanih
očiju.

Izveo je još i mnogo akrobacija na veliku radost
brojnih, oduševljenih gledatelja.

Uistinu, publika je bila beskrajno oduševljena! Za
toga se čovjeka znalo da će u svemu uspjeti.

No, što se to događa? Kolica! Što li sad smjera?

„Ti si najveći!“
 „Senzacija!“
 „Vjerujemo u tebe!“

Isus kaže: „Ali svi oni koje mi je Otac dao, doći će k meni a takve sigurno neću odbaciti.“

Nitko nije ušao.

Istinska je vjera, naime, više od divljenja i suglasnosti. Istinska vjera je potpuno povjerenje.

Isus Krist nije plesač na žici, ne traži divljenje.

Isus Krist želi da mi svoje povjerenje potpuno položimo u Njega i uđemo.

Tko se potpuno prepusti Isusu, nalazi se u Božjoj sigurnoj ruci. Kao što je trebalo ući u kolica da bismo prešli na drugu stranu, tako se moramo pouzdati u Isusa da bismo dosegli drugu stranu gdje je Bog.

Isus se brine da tamo stigneš.

Želiš li ući prethodno davši Isusu potpuno povjerenje ili i dalje želiš pripadati ljudima koji mu se samo dive i časte ga?

Samo onaj tko uđe naći će istinsku sigurnost u ovom vremenu bez orijentacije!

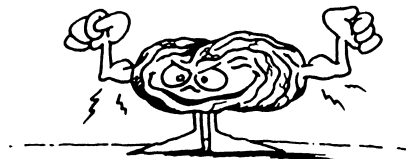
Za dalja pitanja rado stojimo na raspolaganju.

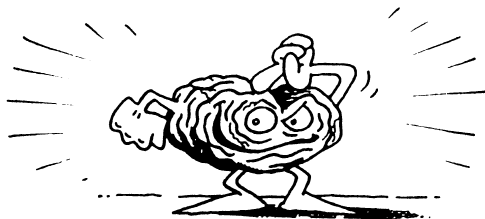
Dope

Legalize it?

Ovo je tvoj mozak. Na raspolaganju ti je oko petnaest milijardi moždanih stanica i petsto tisuća kilometara živčanih vlakana.

Prijenos informacija obavlja se pomoću prijenosne tekućine, takozvane „transmitterske supstancije“.

Zašto čovjek „prolupa“?

THC, glavna djelotvorna tvar u hašišu, zapanjujuće je nalik upravo toj prijenosnoj tvari. No, THC tvori potpuno pogrešne i besmislene kontakte između stanica mozga. Dolazi do nekontroliranoga slanja mnogih nelogičnih informacija, na primjer zvuci glazbe mogu se doživjeti kao boja ili trnci u nozi. Kada tijelo ne bi moglo proizvesti protusredstvo,

„Encim ponekad ne reagira, ali ti to shvatiš tek kasnije – kao pacijentu u nekoj psihijatrijskoj ustanovi.“

enzim „monoamnoocidazu“ kao pomoćnu kočnicu u slučaju opasnosti, mozak bi se tako reći „pregrijao“. Encim ponekad ne reagira, ali ti to shvatiš tek kasnije – kao pacijent u nekoj psihijatrijskoj

ustanovi. Čak i kada je protuencim djelotvoran, ostaje druga, opasna posljedica: tijelu strani THC razgrađuje moždanu prijenosnu tvar.

Pušenje i posljedice pušenja

Dokle god imaš THC u mozgu, sve će informacije i podražaji biti zabilježeni i pohranjeni „profiltrirani“.

- ✱ 1. Iskustvo i pamćenje postaju sve nerealniji
- ✱ 2. Sposobnost razmišljanja i sjećanja je smanjena ili se gubi

„Što sam ono malo prije htio?“

„Zašto svi tako glupo bulje u mene?“

- * 3. Dolazi do promjene tkiva i genetskih zapisa (otprilike dvadeseti dio THC-a ostaje dulje u tijelu gdje se prvenstveno taloži u mozgu, spolnim žlijezdama i jajnicima)
- * 4. Hašiš dovodi u stanje bezvoljnosti, pospješuje duševnu labilnost i „otkačenost“, te dopušta samo površne razgovore
- * 5. Koncentracija postaje otežana, javlja se neuspjeh u školi ili na poslu (nakon dva, tri dana razloži se tek polovica THC-a u mozgu)

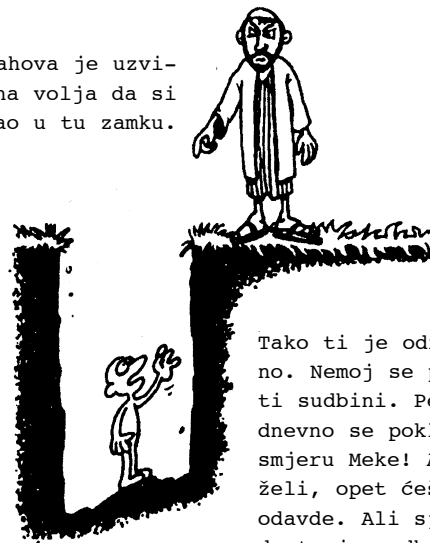

- * 6. Gube se dotadašnji interesi i pojavljuje se potpuna dezorijentacija, nesnalažljivost i pogrešno tumačenje doživljaja
- * 7. Prividno rješenje problema kasnije se otkriva kao laž. Problemi i sukobi se uzimanjem droge samo povećavaju
- * 8. Dolazi do promjene osobnosti, a osoba kojoj se to događa to ni ne primjećuje
- * 9. Hašiš je klasična „početna“ droga koja povećava spremnost na uzimanje jačih droga

Neki je čovjek skrenuo s puta i upao u duboku zamku. Pokušao je izići vlastitim snagama, ali je po stijenkama jame uvijek klizio dolje sve dok se nije vrlo umorio. Shvatio je da mu je potrebna pomoć izvana.

Pored jame je prošao je čovjek u kojem se mogao prepoznati pobožni musliman. Pogledao je u jamu, vidio unutra čovjeka i viknuo mu:

„Alahova je uzvišena volja da si upao u tu zamku.“

Tako ti je određeno. Nemoj se protiviti sudbini. Pet puta dnevno se pokloni u smjeru Meke! Ako Alah želi, opet ćeš izaći odavde. Ali sjeti se da tvoja sudbina nije u tvojim, već u Alahovim rukama.“

„Ali i on je otišao, a da pomogao.“

Nakon toga ga je posjetio neki religiozan čovjek:

„Zašto toli-
ko vičeš?“

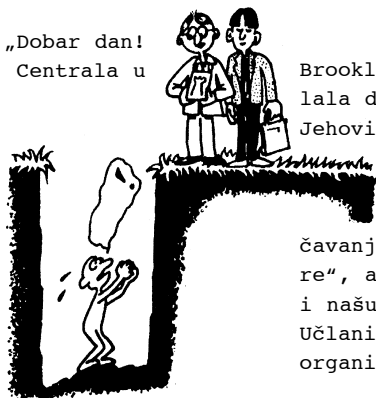

Najvažnije je da si dobar. Drži 10 zapovijedi, živi pobožno, pomaži drugima. Svaki dan moraš učiniti jedno dobro djelo. Ako budeš dovoljno dobar, možda će te Bog spasiti.“

Ali i on je otišao, a da mu praktično nije pomogao.

Uskoro su pored njega prošla dva Jehovina svjedoka. Stariji je rekao:

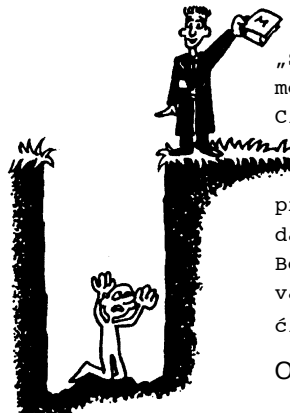
„Dobar dan!
Centrala u

Brooklynu nas je poslala da vam donesemo Jehovinu kraljevsku poruku. Za vas bi bilo dobro redovito pružavanje „Kule stražare“, a možete kupiti i našu knjigu o raj! Učlanite se u našu organizaciju!“

mu praktično nije

Malo kasnije pojavio se mormon:

„Sorry sir, ja sam mormon iz Salt Lake Citya, dakle iz zemlje neograničenih mogućnosti. To je prilika za vas: Vi, da vi, možete postati Bog! Mormonova knjiga vam u tome može pomoći!“

Opet nema pomoći!

Dobio je i ezoterički savjet:

„Znaš li što? Donijet ću ti svoju staklenu piramidu! Kad ona bude iznad ove rupe, na tebe će djelovati kozmičke sile. Možda te primijete vanzemaljci pa te povedu na svoju zvijezdu... I nema te više. Ja sam medij Mr. Spocka. Želiš li da stupim u vezu s njim?“

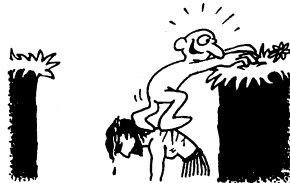
Na kraju se pojavio i ateistički psiholog:

„Ova navodna rupa samo je proizvod vaše mašte ili možda prestrog odgoja. U svakom slučaju, vi si to samo umišljate! Dobri čovječe, cijeli svijet vam je otvoren! Razvijajte se! Razmišljajte pozitivno i ova zla rupa vaše neuroze uskoro će se pretvoriti u dobro raspoloženje.“

Zar mu nitko nije htio pomoći... ili možda nisu mogli?

Dok je još razmišljao o tom pitanju, neki je čovjek, drugačiji od svih ostalih, skočio u rupu. Odakle dolazi? Nije važno! – Čovjek se duboko sagnuo, tako da se naš jadnik mogao popeti na njegova leđa i izvući iz jame.

Konačno spašen!

Kasnije se spašenik još jednom vratio i vidio da je njegov nesebični pomoćnik, pomažući mu, u jami izgubio svoj život.

Zašto li je to učinio za mene?

Crkve, sekte, religije... svi oni ne mogu pomoći kada se radi o ključnom problemu čovječanstva. Ali došao je jedan koji može pomoći.

Zašto??

Neobično se klicanje plesača gubi u *soundu* sve glasnijih jumbo-jetova. S više od stotinu i dvadeset bitova u minuti i snagom od tisuću vata, uređaj „tuče“ kroz mase na plesnom podiju. Ultra hardcore **techno** do daske masira dijafragmu, počinje polijetanje. Privežite se! Već počinje putovanje kroz tunel transa u slijedeću dimenziju, u jedan drugi, bolji svijet?!

Malo speeda za udarac, LSD za uzlet. Malo, ne previše, sve pod kontrolom.

Inače – amfetamini nisu vitamini.

„Da, dolazi, nažalost, zasigurno i sljedeći ponedjeljak, ali somehow ću se provući.“

S takozvanim dizajnerskim drogama, kao i bez njih, apsolutni *feeling* dolazi kao *dancer-high*, preko endorfina vlastita tijela odnosno molekule osjećaja i to gratis, nakon višesatnog plesanja.

Ima li života poslije techna?

Da, dolazi, nažalost, zasigurno i sljedeći ponedjeljak, ali *somehow* ću se provući kroz ovaj ružni svijet do sljedeće zabave.

Stop! Stani malo i razmisli: trčiš za najvećom srećom, ali je nikako ne uspijevaš uhvatiti.

Sigurno *dancefloor* nije mjesto za samoostvarenje, nije karta za sreću. Ali ipak je ogledalo našega vremena. Uvijek u potrazi za novim, boljim. Čežnja.

Blaise Pascal, genijalni fizičar, je rekao da imamo u sebi **vakuum za Boga** koji pokušavamo ispuniti svime mogućim ali ipak ga može ispuniti samo Jedan.

I samo On može utažiti tvoju čežnju za pravim životom, jer je On sam Život.

„*Tko mi dođe*“ – kaže Isus „*neću ga izbaciti van*“. Bez obzira koliko si promašaja imao, On te prihvća.

Jesi li već o tome razmišljao?

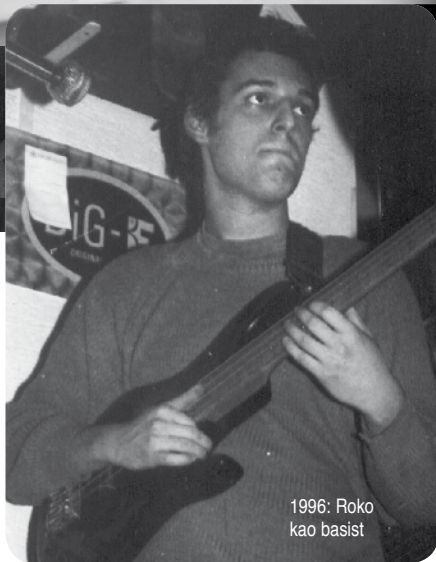
Roko Kerovec Od idola da Boga

Danas, kada sam uvjeren da ima samo jedan Bog, Stvoritelj svega vidljivoga i nevidljivoga, možda jasnije nego ikada uviđam da uistinu ima mnogo „bogova“. Od te brojne božanske plejade ja sam ni ne znajući štovao mnoge kroz razdoblja svojega života. No do listopada 1998. godine, najsajjnije i najutjecajnije moje božanstvo bila je glazba u najširem smislu.

Od dječaćkog oduševljenja njome, preko prvih akorda na akustičnoj gitari, pa do višesatnog dnevnog vježbanja bas-gitare i aktivnog sviranja progresivnije **glazbe po zagrebačkim bandovima** glazba mi je sve više postajala, te na kraju i bila, „bog“. Ovaj je zaključak je puno manje metaforičan no što se to možda čini. Glazba, kada se uzdigne na božanski pijedestal, (kao i druge stvari uostalom), ima sve značajke neke religiju. Pa sam ja tako imao relikvije u glazbenim instrumentima, svece i gure u glazbenim idolima, duhovna iskustva pri slušanju i sviranju glazbe, nadu i ohrabrenje u glazbenom uživanju, vjersku zajednicu u glazbenim istomišljenicima, učenja u glazbenim tekstovima i knjigama, sakramente u drogama i alkoholu, spasenje u glazbenom produblivanju i uspjehu...

Izvežbao sam uho tako da sam mogao ne samo slušati, nego i doživjeti, gotovo sve glazbene vrste

1996: Roko
kao basist

do kojih sam mogao doći: od ekstaza na techno partyjima do duhovnih putovanja u klasičnoj glazbi. Napredovao sam i kao izvođač te stekao skromno, ali nedvojbeno poštovanje prijatelja i kolega. Iako nisam znao ništa drugo raditi i objektivno sam izvan glazbene sfere zapravo bio beskristan, uživao sam to glazbeno priznanje i crpio iz njega svoju vrijednost i samopoštovanje.

Usko povezano s time, razvio sam labav svjetonazor, koji mi je omogućio prijateljavanje u različitim „ekipama“ koje bi imale u svom interesnom krugu neki glazbeni žanr i stavove vezane uz nj. Takav mi je svjetonazor omogućio izbjegavanje bilo kakvih ozbiljnih konfrontacija kako s njima tako i uopće s ljudima oko sebe, od kojih sam se sve više počeo otuđivati (naposljetku više ne bih izlazio na ulicu bez walkmana koji bi me udaljio od neposrednog kontakta s ljudima i davao ritam mojim koracima). Od ekipe do ekipe, ovisno o

„Moj životni stil i sklonosti donijeli su mi povremene, ali sve češće depresije, a kasnije i psihoze.“

njihovim sklonostima, konzumirao sam različite vrste droga ili alkohol. Danas mi se čini kako me upravo to učestalo izmjenjivanje okoline poštediti fizičke ovisnosti, iako sam potkraj ovog perioda već debelo bio psihički ovisan o lakim drogama i amfetaminima. **Obožavao sam svojega glazbenog boga...**

Ova kameleonska sposobnost ipak mi je očuvala i jedno dragocjeno, dugogodišnje prijateljstvo, koje je uz prekide trajalo (i traje) niz godina usporo s mojim opisanom životom, ali na neki način neovisno od njega. S Ivanom me u početku vezala zajednička ljubav prema stripu, a kasnije i drugim stvarima, no ono što je važno jest da smo postali i ostali prijatelji kroz sve individualne faze i mijene. On je zapravo ostao izvan tokova mog radikalnog životnog stila, ali i dovoljno blizu da sam mogao vidjeti što se događa u njegovu životu. To se pokazalo posebno važnim kada je Ivan, nakon nekoliko godina našega prijateljavanja, postao kršćanin.

Moj životni stil i sklonosti donijeli su mi povremene, ali sve češće depresije, a kasnije i psihoze. U početku mi se to činilo kao još jedan zanimljiv životni eksperiment, no kasnije su mi tjeskobe postale preteško breme. Tada se još uvijek nisam zapitao kako to da mi moj „bog“ ne pomaže iako

„U svemu tome moj kršćanski prijatelj djelovao je na mene kao duševni penicilin.“

sam sve više ulazio u njegov svijet? Moja „braća po glazbi“ nisu mogla po tom pitanju ništa učiniti za mene (mnogi od njih su zapravo imali iste ili slične probleme). Ekipe među kojima sam se kretao nisu imale ništa za reći po pitanju ovakvih slabosti – **moja glazbena religioznost** počela je pucati po šavovima, i to je bilo vrlo bolno...

U svemu tome moj je kršćanski prijatelj djelovao na mene kao duševni penicilin. Iako mi sam nije mogao pomoći, vjerovao je da poznaje rješenje za moje sve očitije propadanje i razgovori s njim mirisali su na neku nadu kakvu nigdje drugdje nisam nalazio. Jasna u mom pamćenju ostaje ljetna noć na balkonu njegova stana kada smo do jutarnjih sati uz više litara čaja satima razgovarali o ljubavi jedinstvenog Stvoritelja Svemira, njegovoj neposrednoj blizini i čežnji za ljudima, za mnom. Radost i okrepa koja se razlila mojom dušom samo od tog razgovora bila je tako drugačija od svih drugih brojnih iskustava koje sam poznavao; bila je upravo sveta. Ova radost poradi Božje ljubavi isticala se među ostalim iskustvima koja sam poznavao kao vitko stablo usred polja makije i zapravo je ostala trajnim putokazom u sljedećim godinama moje tvrdoglavosti i odbijanja.

Čudan je to paradoks u kojem sam se tada nalazio i u kojemu danas vidim mnoge ljude. Uvidio

2004: Roko s prijateljima

sam put izbavljenja iz svoje izgubljenosti i naslućivao da je ovaj kršćanski Bog predivan, ali sam ostao ludo vjeran svom bogu i njegovoj glazbenoj religiji. Nisam mogao zamisliti da ono što me dotad najviše ispunjavalo i ono u čemu sam bio dobar više **ne bude središte** mojeg života. Nisam mogao podnijeti pomisao na reakciju mojih ekipa i prijatelja kada bih istinski prihvatio ovog velikog i jedinog Boga... da se odrekнем statusa koji sada imam, pa makar bio i ovako beznačajan (?) – nemoguće! Obožavajući svog glazbenog boga, premda mi nije mogao pomoći, odbijao sam Stvoritelja. Ono čim sam se tada kockao, tek mi sada postaje jasno.

Ivan je dobro razumio i dijagnosticirao moje stanje, pa se pobrinuo da dobijem valjanu informaciju o Bogu, koju mi je predočio direktno iz Biblije. Središte kršćanstva nije Deset zapovijedi, objašnjavao mi je, nego Kristovo raspeće na križu, smrt i uskrsnuće. Vječna i zemaljska sudbina čovjeka prvenstveno i presudno ovisi, ne o njegovim moralnim performansama (koje su u krajnjem ishodu kod svih ljudi upitne), već o njegovu osobnom odnosu s uskrslim Isusom Kristom i stavu

2000: Božić
s obitelji

spram Kristova djela na križu. Taj odnos treba započeti, a ispravan se stav zauzima – vjerom.

U situaciji u kojoj sam se nalazio ovo jednostavno biblijsko Evanđelje zvučalo mi je (a i danas mi još uvijek zvuči) tako logično, razumljivo i originalno da nisam imao ni najmanji intelektualni problem povjerovati u njega. Uistinu je bilo prekrasno spoznati da su Božje ruke raširene i najvećem grešniku te da se ne treba prethodno preodgajati i „pročišćavati“ da bi Mu se prišlo, već se samo treba u vjeri prepustiti Njemu, a On će nas sigurno prihvatiti i povesti dalje; na to se zakleo krvlju svojega jedinorođenog Sina.

Naravno, Biblija uči kako ima vjere i „vjere“, i moj je pronicljivi prijatelj znao da ja „vjerujem“, ali zapravo ne prihvaćam tj. ne dajem se Bogu; moja me je stara religija još uvijek držala za vrat. Više puta sam od Ivana čuo biblijski citat: „...vjera bez djela je mrtva sama po sebi...“, vjera kakvu sam ja imao bila je **intelektualna** s nešto snažnih ali i nestalnih osjećaja, koji zajedno nemaju snage pokrenuti snažnu promjenu u mojem životu koja mi je bila potrebna. I to mi je također bilo jasno, nisam se mogao zavaravati. Morao sam biti slomljen i ponižen, a moj glazbeni bog morao je biti

„Iz dana u dan budio bih se direktno u smrad depresije i straha, ...“

razotkriven kao lažan kako bih se uistinu i dobrovoljno predao Bogu vjerom prihvativši Evanđelje. To se dogodilo nekoliko godina kasnije.

Tijekom 1998. godine moja je glazbena karijera napredovala. Suradivao sam sa sve ozbiljnijim ljudima i svirao glazbu kakva mi je odgovarala. Uskoro sam došao na sam prag profesionalne karijere i glazbenog ugovora, moj san samo što se nije ispunio. Ali zašto nemam radosti i zašto sam sve više tjeskoban?

Napokon, lom je došao kada sam upropastio vezu s djevojkom za koju sam mislio da je iskreno ljubim. Moja drskost, arogancija i sebičnost otjerali su je od mene, a ja sam se zgadio sam sebi i upao u trajan očaj. Na vidjelo je izašla moja sramota i morao sam se neposredno suočiti s time; po prvi puta u životu postalo mi je jasno da sam grešnik. U toj spoznaji nije bilo nikakve romantike, bila je mučna i teška. Pod njezinim pritiskom, ja sam se pokajao, zbog sebe i svojega života. Iz dana u dan budio bih se izravno u smrad depresije i straha, počeo sam strahovati da se nikada neću oporaviti iz stanja u koje sam upao i činilo mi se da gubim razum. Krajnje sam pojačao svoje glazbeno-religijske aktivnosti: odlazio sam na koncerte, techno partyje, uzimao droge i svaki bih se dan planski pripio, što bi učinilo dan donekle podnošljivim;

„Moje misli su se izmijenile i nakupljena tokom godina, i je strana i neprijateljska.“

stalno sam se tješio glazbom. Tražio sam svakodnevno druženje s nekim od svojih prijatelja, no kada bih ponovo ostajao sam, moja tjeskoba se vraćala. Moj glazbeni bog pokušavao me zadržati dajući mi najbolje što ima, a ja sam redovito ostajao prazan: moj je bog podbacio!

19. listopada 1998 na koncertu Carlosa Santane u zagrebačkom Domu sportova gdje se blistavo slavio bog glazbe ja sam ga svrgnuo s trona svojega života i odlučio priznati Isusa Krista svojim Bogom. Ovaj put odlučio sam se za istinskoga Boga! Istu večer stigao sam kući i dok su mi zvuci s koncerta i dalje odjekivali u glavi, kleknuo u tmini svoje sobe. Još omamljen od trave molio sam molitvu „Oče naš“, jedino što sam tada zapravo znao o molitvi, ali molio sam odlučno i iskreno. Znao sam da me Bog ljubi i da želi da mu dođem ovakav kakav jesam. Bez ikakvih senzacionalnih vizija ili prosvjetljenja, trenutačno je nastupila temeljita promjena u mom srcu i umu. Ustao sam, a širok osmijeh razlio mi se po licu jer sam znao: Bog me čuo i prihvatio, sada sam Njegov – zauvijek.

Promjena je bila stvarna i prožela je cijelo moje biće. Kasnije, proučavajući i sam Bibliju, spoznao sam da je to zapravo bio trenutak kada sam primio Duha Svetoga po kojem se živi Bog nastanio u meni i po kojem će me od tada nadalje voditi kroz

iako se prljavština u njima, dalje drsko nameće, sada mi

život. Kako to sam Isus Krist objašnjava: tu noć ponovno sam se rodio kao novo stvorenje, kao Božje dijete.

Moje su se misli izmijenile, pa iako se prljavština nakupljena u njima tijekom godina i dalje drsko nameće, sada mi je strana i neprijateljska. Mogao sam sada zauzeti novi stav prema ljudima. Bog koji je mene izbavio istom ljubavlju želi zajedništvo i s drugima, pa sam se tako počeo zanimati za ljude i slušati ih. Nove su mi riječi došle na usne, a psovke i kletve su nestale. Više nisam hodao pogrbljeno, izbjegavajući poglede prolaznika, sada sam se mogao uspraviti i bez srama i tajni biti otvoren s ljudima. Trenutačno sam bio oslobođen od svih ovisnosti. Od 19. listopada 1998 do danas nisam imao ništa s drogama, niti sam ikada više bio pijan. Počeo sam graditi novu vrst prijateljstva: sa starim prijateljima (s nekima od njih sam, nažalost, izgubio vezu zbog razlike u životnim putovima), kao i s nekim novima. Više nisam bio ovisan o društvu, već sam se oslobođen mogao družiti s prijateljima ne tražeći od njih utjehu i pomoć koju mi nisu mogli dati. Svake usamljenosti je nestalo, Isus Krist je sa mnom svaki sat, svaku minutu, svaku sekundu i osobno garantira u Bibliji da se to nikada neće promijeniti. Bog mi je otvorio oči za prepoznavanje Njegove nazočnosti i djelovanja u

„Naime, školu sam uvijek do tada smatrao svojim institucionalnim neprijateljem.“

2004: Govor
o rock glazbu

svakodnevnici. Uskoro sam svoje molitve počeo oblikovati svojim riječima, ovisno o potrebi i duševnim stanjima, što je intenziviralo moj odnos s Njim i otvorilo mi mogućnosti za najluđe kombinacije u tom odnosu. Uvjerio sam se da Bog čuje i ispunjava molitve, ne usuđujem se ni početi davati primjere, jer bi me to ushićenoga odvelo daleko od moje namjere u ovom tekstu.

Ivan me upoznao s drugim ljudima koji su se kao i mi nanovo rodili i sastajali se kako bi zajedno slavili Boga i uživali u zajedništvu okupljeni oko Isusa Krista. Tu sam odmah prepoznao svoju novu braću i sestre u Kristu i oni su odmah prepoznali mene. Radosno čuđenje i oduševljenje obuzelo me (a ponekad me obuzme i danas) kada sam vidio da se tu ne radi ni o kakvoj specifičnoj sociološkoj ili psihološkoj skupini kao u mojim dotadašnjim ekipama, ovdje su bili ljudi svih dobni skupina s najrazličitijim životnim pozadinama i karakteristikama, ali ipak fantastično povezani u novom životu i ljubavi prema Isusu Kristu. Uživao sam u razgovorima s ljudima kakvi me nikada prije nisu zanimali, a sada sam s njima uzbuđeno razgovarao u novom razumijevanju. Posebno me je čudilo kako mi se Biblija otvorila i od mrtve knjige postala živa Božja Riječ koja mi govori, koju sve više razumijem, **koja mi pokazuje Božje lice i mijenja me.** Njezino bogatstvo i snaga je tolika da iskreno i bez pretjerivanja

mogu reći kako je od tada do danas bilo malo dana u kojima je nisam otvorio.

U praktičnom smislu, od obraćenja, moj je život promijenio smjer za 180 stupnjeva. Moja je uža obitelj u početku bila zabrinuta misleći da me moj životni stil lišava zdrave pameti, međutim, kako je vrijeme prolazilo, promjene koje su nastupile potvrdile su se istinski kvalitetnima i trezvenima te su oni ubrzo strah zamijenili radošću. Danas je najveći dio moje uže obitelji nanovo rođen i ljubi Isusa Krista kao svoga Spasitelja.

Glazba je za mene izgubila sjaj koji je do tada imala (i dalje uživam u glazbi, ali ona je danas više kao začim u mom životu, a ne glavno jelo kao nekada) tako da sam ostavio profesionalnu glazbenu karijeru i upisao se na fakultet. Tu me dočekalo novo iznenađenje, jer zanimanje i spretnost s kojom sam studirao nisam mogao posve racionalno objasniti. Naime, školu sam uvijek do tada smatrao svojim institucionalnim neprijateljem (po zvanju sam, inače, profesor povijesti...), a učenje mi je uvijek bilo strani fenomen. Ako tome još pridodam godine zloupotrebe **droga te naglu preusmjerenost na učenje**, mislim da čuđenje nije bespredmetno.

Dok ovo pišem, na pragu sam dvadeset i sedmog rođendana, završavam diplomski rad i dva mjesec-

76

2004: pjevač
na vjenčanju

ca su mi do vjenčanja sa svojom zaručnicom Sonjom. O Božjim blagoslovima koje smo primili tijekom trogodišnjeg trajanja naših zaruka trebalo bi pisati na posebnom mjestu... Angažiran sam u jednoj od zajednica novorođenih kršćana u Zagrebu i najveća radost i tendencija u životu mi je svjedočenje Evanđelja Isusa Krista, koje se pokazalo spasiteljskom silom pošto sam istinski povjervovao u nj.

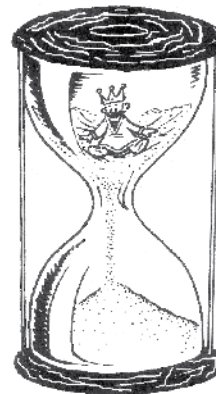
No vrhunac i smisao mog novog života zapravo nije u promjenama koje sam do sada opisao. **Te promjene u mom životu**, koje su precizno objašnjene i potvrđene u Bibliji, osvjedočile su me da je Biblija istinita i vjerodostojna, ali ona zapravo uči o većem cilju. Ona tvrdi da je cilj moga novorođenja vječni život s Isusom Kristom koji nadvladava smrt i ja joj vjerujem. Ta vjera daje mi nadu posve drukčiju od one kojoj razočarani Svijet daje ružan pridjev, ova nada stoji na Kristovu obećanju i ne razočarava. Što bolje upoznajem Boga kroz Isusa Krista, to više s Njim želim provesti vječnost, i to više mi takva sudbina kršćana ima smisla. To je zapravo i glavni razlog zašto sam napisao ovo svjedočanstvo u nadi da će i čitatelj ovih redaka iskusiti istu silu te zajedno sa mnom čekati Gospodina Isusa da dođe po svoje vjerne, pa da zauvijek budemo s Njim.

Roko Kerovec

Salomon u potrazi za srećom

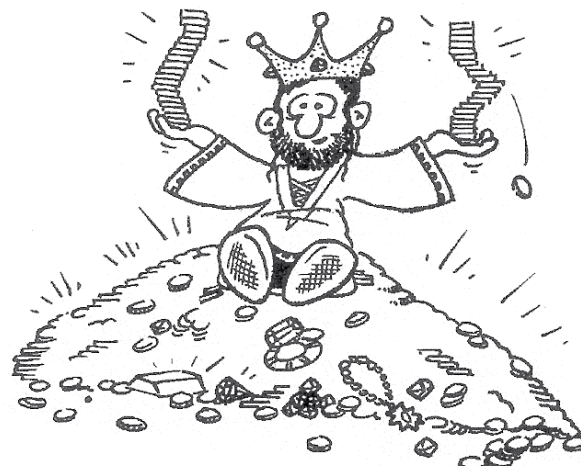

77

U knjizi „Propovjednik“ čovjek imenom Salomon opisuje svoj naum da istraži i odgonetne čovjekovo postojanje.

U tu je svrhu eksperimentirao sa sobom. Kao kralj imao je za to potrebna sredstva.

Pokušavao je s luksuzom svake vrste...

„Zabava, novac, droge, ideali mogu doduše biti daju sadržaj.“

... kao i s istraživanjem i znanošću.

Salomon je pokušao s glazbom.

Bavio se prirodom i umjetnošću. Osim toga, Salomon je imao brojne žene.

mudrost ili kojekakvi ugodni, ali životu ne

No sve to što je radio nije mu donijelo pravo zadovoljstvo. Na koncu, shvatio je da sve ionako postaje besmisleno zbog neizbježne smrti! Njegov je komentar glasio: – *Sve je ispraznost i pusta tlapnja.*

Konačni rezultat njegova očitovao se u spoznaji da je postojanje ispunjeno i ima smisla ako je čovjek povezan sa svojim Bogom i Stvoriteljem.

Na kraju svoje potrage Salomon tvrdi da stvari ovoga svijeta ne mogu donijeti stvarno zadovoljstvo. – Zabava, novac, droge, mudrost ili kojekakvi ideali mogu, doduše, biti ugodni, ali životu ne daju sadržaj.

Isus je jednom rekao: „Došao sam da imate život i to u izobilju.“

Tko želi ne samo nešto od života već i život, mora se obratiti Bogu.

Jean P.

Bio sam huligan

80

1981: kao mladić, još sve u teče dobro.

1983: sa svojim skinhead prijateljima

81

jean - bio sam huligan

Bok, zovem se Jean, rođen sam 1967 i bio sam huligan. Ispunjenje mojega života nalazio sam u uništavanju onoga što su drugi izgradili. Ono čemu su se drugi radovali, meni je bio trn u oku.

U svome sam životu zakazao u mnogočemu, bilo to u školi ili na poslu. Svugdje bih „izletio“, a nigdje nisam posebno uspio. Osim toga, patio sam zbog svojih dviju nacionalnosti, njemačke i grčke. Nisam znao ni tko sam, niti kome pripadam. Nisam bio ni Nijemac, ni Grk i **osjećao sam se prilično usamljen na ovoj planeti**. Uvijek sam mislio da nitko nema toliki peh kao ja i da je svima bolje.

Kasnije, krajem 70-tih i početkom 80-tih, počeli su me snažno privlačiti punkeri i skinheadsi koji su se u to vrijeme širili Münchenom. „Motao“ sam se među njima i odlučio za skinheadse. S njima je bilo svejedno tko si, bilo je važno samo nasilje.

Posebno smo voljeli nogometne stadione. Manje su me zanimala utakmice od onoga što ih je okruživalo: atmosfera, akcije, ekscesi... Cijeli se moj život počeo se vrtjeti oko nogometa – **postao sam huligan**.

U početku, godilo mi je živjeti bez zakona, bez posla, bez ikakvih obveza i jednostavno činiti što god želim. Ali jednoga dana ni u tome više nije bilo

privlačnosti za mene. Znao sam da tako neće moći dalje. Život nije samo nogomet i razbijanje, bez ikakve perspektive za budućnost.

Život mora biti više od onoga što sam do tada proživio. Više nisam imao želju za onim što je pjevala Janis Joplin: „*Živi kratko, intenzivno i umri mlad.*“ Svakako sam htio ostarjeti sa svojom obitelji... No, nisam mogao ni zamisliti kako bi se to meni moglo dogoditi. Nisam imao baš ništa, ni obrazovanje, ni završenu školu, ni vozačku dozvolu, nisam imao ni stan. Živio sam malo amo, malo tamo, bolje rečeno, životario sam, ponekad depresivno, a ponekad agresivno, ovisno o tome koju sam drogu uzeo, hašiš ili alkohol, ali uvijek **bez cilja i bez smisla**.

Neposredno prije mog 18.-tog rođendana, uhvatili su me dok sam krao na ulici. Završio sam u zatvoru. Bio sam maknut sa scene, pa sam imao vremena za razmišljanje. Nakon izlaska sam htio započeti novi život.

Zatvor sam napustio pun ideja i motivacije ali tek što sam se našao na slobodi i ponovno me zarobila moja prošlost. Opet sam bio onaj stari.

Krivo – bio sam još gori! Čuvši od prijatelja što se sve u međuvremenu dogodilo, osjećao sam potrebu što prije nadoknaditi sve što sam propustio. Taj

jean - bio sam huligan

stav odveo me je nakon pet mjeseci slobode opet u zatvor, ovaj put na šesnaest mjeseci.

Propao je svaki tračak nade da ću ikada opet moći početi normalan život. Odlučio sam odbaciti moralne norme i nakon izlaska doći do što više novca, svejedno na koji način.

Bila mi je „puna kapa“ vucaranja naokolo poput zadnjeg idiota, praznih džepova i praznoga srca, a na kraju još i sjediti u zatvoru.

Bio sam pred bezdanom ali usred mojih novih planova, u moj je život odjednom stupio Bog.

Kad bih ležao sam u sobi na krevetu i razmišljao o budućnosti, uvijek sam **vidio sebe kako padam** s planine i kratko prije sudara sa zemljom bih se trgnuo od straha.

Uvijek i opetovano sam u mislima gledao tu scenu. Odjednom se preokrenuo taj san (ili što je to već bilo). Kad bih se strmoglavio s te planine, više nisam padao u smrt, nego bi izravno iz tog masi-

va odjednom narasla jedna grana. Bila je dovoljno tanka da je mogu dohvatiti i dovoljno debela da spriječi moj pad. Uhvatio bih se za tu granu i njišući se uspio pogledati u jednu pećinu u kojoj sam vidio jasle s Isusom i svime što tu pripada. Tada ništa nisam shvatio ali sam nekoliko mjeseci kasnije primijetio da Isus želi postati uporište u mojem životu.

U svakome slučaju, počeo sam razmišljati o Isusu, prisjetio sam se svega što sam o njemu znao i ponekad sam molio. Imao sam sve veću želju upoznati Boga, ali nisam znao kako bi se to moglo dogoditi.

Bog je bio negdje jako daleko, a Biblija mi je bila knjiga sa sedam pečata. Osim toga, nisam bio siguran želi li **Bog uopće imati posla sa mnom**. Ipak sam ja cijeli svoj život živio protiv Boga i radio samo ono što sam želio.

Nakon premještaja u drugi zatvor, jedan me službenik pitao želim li ići na biblijske satove. Pristao sam. Tamo sam doznao sve što sam htio znati o Bogu i njegovou Sinu Isusu Kristu.

Doznao sam da smo mi, ljudi, grešnici i zreli za pakao. Svakako mi je bilo jasno da ću, ako ima Boga, otići u pakao. No saznao sam još nešto veličanstveno, naime, da je Isus, Božji Sin, došao

84

„Nakon te molitve nije se dogodilo ništa...“

Odmjeravanje snaga

Jean - bio sam huligan

trpjeti za našu krivnju na križu, u potpunosti i posve besplatno za nas. Doznao sam da, ako želim, on od mene može učiniti posve novoga čovjeka.

U vjeri sam uzeo njegov dar – oprostjenje. Molio sam ga da dođe u moj život i da od mene napravi novoga čovjeka. Nakon te molitve nije se dogodilo ništa, nije uslijedio nikakav osjećaj, niti išta „*nadnaravno*“, ali sam znao da je „*nešto drukčije*“, premda još nisam znao što.

Službenik u zatvoru mi je dao adresu crkve kojoj sam se mogao javiti nakon izlaska. U toj crkvi sam i danas. Tu sam upoznao **Franza**. Bio mi je veliki uzor kako se može živjeti vjera. Svakodnevno se veselio što ga je Isus Krist sačuvao od sigurne smrti od droge i darovao mu novi život. Radost i zahvalnost izražavao je tako što je svakome pričao što je Bog za njega učinio.

I ja sam zahvalan mojemu Gospodinu Isusu Kristu za novi život. Za sve mogu zahvaliti Njemu, za moju obitelj, jer sada imam ženu i dvoje djece, za posao i sve što pripada „normalnom“ životu. On je omogućio ono što sam smatrao nemogućim. **On je rešenje i za tvoj život!**

1985

Njegova jedina greška

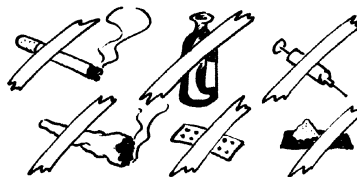
85

Njegova jedina greška

Dva puta dnevno je prao zube...
... klinički testiranom pastom.

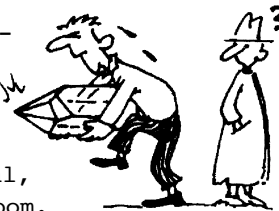
Spavao je pokraj otvorenoga prozora...
... barem osam sati svake noći.

Nije pušio ni pio, a niti droge nije uzimao.

Uvijek je bio za „siguran seks“ i nikada nije riskirao.

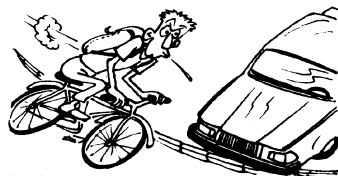
Svoj ezoterički kamen sreće, gorski kristal, uvijek je nosio sa sobom.

Zbog smoga se iz grada preselio na selo.

Bio je biciklistički fundamentalist jer su mu ispušni plinovi bili strava.

Dijeta je zauzimala tri tjedna u njegovome godišnjem zdravstvenom programu.

Svaki je tjedan odlazio pod svoj kovčeg s kisikom.

Joga ga je duševno uravnotežila...

... sauna i toplice učinili su ga otpornim na prehlade. Htio je doživjeti stotu.

Pogreb će se održati u srijedu.

Njegova jedina greška: Zaboravio je

Boga!

Živio je kao da je ovaj svijet sve. Nije mislio na vječnost.

Činiš li i ti tu grešku?

To ne mora biti tako. Biblija nam kaže da svatko tko vjeruje u Isusa Krista kao svog osobnog Spasitelja neće ići u pakao nego će vječno biti s Bogom.

**„Tko ima Sina,
ima Život,
tko nema Sina Božjega,
nema Života.“**

(1.Ivanova 5,12)

Change your life!

Promijeni svoj život!

88

change your life!

Ako si malo čitao ovu knjigu, morao si ustanoviti da svi koji su tu iznijeli svoju priču imaju nešto zajedničko: život im je postao ponovno zdrav tek kada ga je Bog uzeo u svoje ruke.

Čovjek može, ali srećom i ne mora pasti sasvim nisko da bi primijetio kako život bez Boga vodi u besmisao, u prazninu.

„Change your life!“ Zamijeni svoj dosadašnji život novim. Bog ti daje tu priliku.

Bilo da si potpuno prolupao ili ti je smrtno dosadno, Bog ti nudi sadržajan i dobar život. Nekoliko stvari koje bi trebao znati:

1. Bog te ljubi i za tvoj život ima prekrasan plan.

(Navedene biblijske citate potraži, ako je moguće, u Bibliji)

Božja ljubav

„Jer je Bog tako ljubio svijet da je dao Svog jedino-rođenog Sina, da svaki koji vjeruje u njega ne pogine, nego da ima život vječni“ (Ivan 3:16).

Božji plan

„Ja sam došao da ljudi imaju život i to u izobilju“, izjavljuje Krist, što znači da im život bude potpun i smislen. (Ivan 10:10b).

A zašto većina ljudi nema izobilan život?

89

change your life!

2. Čovjek je grešan i odvojen od Boga, pa ne može poznavati Božji plan za svoj život niti iskusiti Božju ljubav.

Čovjek je grešan

„Jer su svi sagriješili i izgubili su slavu Božju“ (Rimljanima 3:23).

Čovjek je bio stvoren da živi u zajedništvu s Bogom, ali je radi svoje sebične volje odlučio ići svojim putem, pa je zajedništvo s Bogom bilo prekinuto. Sebičnu volju izraženu buntovnim stavom prema Bogu ili pasivnom ravnodušnošću, Biblija naziva grijeh.

Čovjek je odvojen

„Jer je plaća za grijeh smrt“ (što znači duhovno odvojenje od Boga) (Rimljanima 6:23).

Bog je svet a čovjek grešan. Između Boga i čovjeka nalazi se provalija koja ih razdvaja. Čovjek neprestano pokušava svojim vlastitim naporima (dobrim životom, moralnošću, filozofijom, religioznošću i sl.) doći do Boga i smisljena života, ali njegovi su pokušaji bezuspješni.

Treći zakon nam daje jedino rješenje te dileme...

3 Isus Krist je jedina Božja zamjena za čovjekov grijeh. Kroz njega možeš spoznati i iskusiti Božju ljubav i plan za svoj život!

On je umro za nas

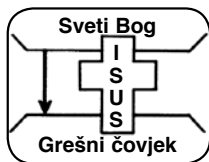
„A Bog je pokazao svoju ljubav prema nama time što je Krist, dok smo još bili grešnici, umro za nas.“ (Rimljanima 5:8).

On je uskrsnuo

„Apostolima je poslije svoje muke također pružio mnoge dokaze da je živ: ukazivao im se četrdeset dana i govorio im o kraljevstvu Božjem“ (Djela 1:3).

On je jedini put

„Isus mu reče: Ja sam put, istina i život. Nitko ne može doći Ocu osim kroz Mene!“ (Ivan 14:6)

Bog je premostio bezdan koji nas razdvaja, poslavši Svoje-ga Sina, Isusa Krista da umre na križu za naše grijehе.

Nije dovoljno samo poznavati ta tri zakona...

4 Moramo osobno primiti Isusa Krista kao Spasitelja i Gospodina: tada možemo spoznati i iskusiti Božju ljubav i plan za svoj život.

Moramo primiti Krista

„A svima koji ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u njegovo ime“ (Ivan 1:12).

Krista primamo po vjeri

„Milošću ste spašeni – po vjeri. To ne dolazi od vas, to je dar Božji. To ne dolazi od djela, da se tko ne bi hvalisao“ (Efežanima 2:8-9).

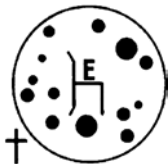
Krista primamo osobnim pozivom

[Govori Krist]: „Evo stojim na vratima i kucam, ako tko čuje moj glas i otvori vrata ući ću k njemu“ (Otkrivenje 3:20)

Prihvatiti Boga znači okrenuti se od sebe k Bogu, pouzdati se da će Krist doći u naš život, oprostiti naše grijehе i učiniti nas onakvim kakvima želi. Nije dovoljno samo razumom prihvatiti činjenicu da je On Božji Sin i da je umro na križu za naše grijehе, ili proći kroz izvjesna čuvstvena iskustva. Isusa Krista primamo po vjeri i to odlukom svoje volje.

Ova dva kruga predstavljaju dvije vrste života:

Život bez Krista

E Ego (Ja) na prijestolju

† Krist izvan života

- Interesi koje nadzire naša osobnost obično završavaju u zbrci i razočaranju

Koji krug predstavlja tvoj život? Koji bi krug želio da predstavlja tvoj život?

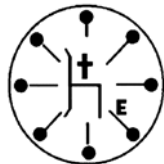
Slijedi objašnjenje kako možeš primiti Krista:

Upravo sada možeš primiti Krista vjerom kroz molitvu (molitva je razgovor s Bogom).

Bog poznaje tvoje srce i ne zanimaju ga toliko tvoje riječi, koliko stav tvog srca. Ovako bi, otprilike, trebala izgledati tvoja molitva:

„Gospodine Isuse, shvaćam da sam živio sebičnim životom i da sam sagriješio protiv tebe. Oprosti mi grijeh. Otvaram svoj život i primam te kao Spasitelja i Gospodina. Nadziri moj život. Učini me onakvim kakvim želiš.“

Život s Kristom

† Krist na prijestolju života

E Ego (Ja) podložen Kristu

- Interesi pod nadzorom neograničenog Boga u skladu i svrsi.

Bog te ljubi i onaj je **koji ima najbolji uvid**, stoga mu dopusti da utječe na ono što radiš. Njegove misli i Njegovu volju možeš sasvim točno upoznati – čitaj Bibliju.

Ako imaš još pitanja ili neki problem, možeš pisati na sljedeću adresu:

Zagreb:

soulsaver.hr

Članci, flashovi, filmovi, MP3 o aktualnim temama, o odnosima, sceni, športu, drogama itd., životne priče, forum za diskusiju i razmjenjivanje iskustava, pitanja, društveni život itd.

Telefon: 095-911-8405

Rijeka:

egzodus.hr

Telefon: 051-332-173 ili 098-491-383

Split:

lifeismore.info

Život je više, P.P. 549, 21000 Split

E-mail: mail@lifeismore.info

Knjige koje također preporučujemo

94

Wilhelm Busch

Isus naša sudbina

Džepni format, 224 stranice, 15kn

Uspješnica među kršćanskim knjigama

Vrlo jasno i uvjerljivo W. Busch piše o važnosti života s Isusom, na koji poziva svakoga čitatelja.

Čuo sam zanimljivu priču: „Neki brod je tonuo. Mornar je trčao kroz hodnike i vikao: 'Svi na palubu! Brod tone!' Prošao je pored kuhinje. Tamo je kuhar mirne duše pekao pile i rekao: 'Moram prvo dovršiti svoje obveze!'“ – i nastavio je peći pile. Nakon toga je potonuo skupa sa svojim piletom. Takav mi se čini današnji čovjek: „Isus? Neaktualno! Ne zanima me! Nemam vremena!□ Tako svijet bez Isusa ide u pakao!“

Prof. dr. W. Gitt

Pitanja

Džepni format, 142 stranice, 15kn

Na svojim se brojnim predavanjima prof. dr. W. Gitt uvijek ponovo suočavao s pitanjima na koja odgovara u ovoj knjizi. Pri tome obrađuje teme kao što su: Bog, Biblija, stvaranje, znanost, vjera, spasenje, druge religije i život i vjera. Ako imaš pitanja vezana uz

te teme, ova knjiga će ti stvarno pomoći.

95

Dr. Patrick Dixon

AIDS and YOU

Džepni format, 142 stranice, 40kn

Ako se ništa ne promijeni, preko 200 milijuna ljudi i djece umrijet će od AIDS-a u sljedeća dva desetljeća. Usprkos ogromnim naporima, HIV se danas širi svijetom dvostruko brže negoli prije pet godina, i uzrokuje tragediju, nesreću i žalost, uništava obitelji i zajednice, i nanosi štetu ekonomskim sustavima.

Ovo novo izdanje je pojednostavljena kratka verzija popularnog klasika „The Truth about AIDS“. Što možemo uraditi? Mi smo AIDS generacija: ipak, dobra je vijest da postoji odgovor i na AIDS. Ova knjiga otkriva činjenice i poziva sve nas na hitno i praktično djelovanje.

Kako vi, vaša crkva i vaši prijatelji možete dovesti do neke promjene, spasiti mnoge živote i pomoći onima koji su pogođeni bolešću.

Dr. Patrick Dixon je osnivač saveza ACET International Alliance, mreže kršćanskih programa za borbu protiv AIDS-a, predsjednik organizacije Global Change Ltd. i autor dvanaest knjiga, među kojima su i The Truth about AIDS, The Genetic Revolution i Signs of Revival. Ova knjiga je proizvod neprofitne suradnje između saveza ACET International Alliance i udruge Život je više.

Ove knjige možete naručiti putom internet

stranice www.knjige.euroliber.com

ili na adresi EUROLIBER, P.P. 549, 21000 Split

Emaus biblijski tečaj – lekcija 1

Najveći čovjek svih vremena

Svezak, 16 stranica, besplatno

Ako želiš više znati o Isusu i zainteresiran si za stvarni odnos s njim ili bolje upoznati Bibliju, u našem programu imamo vrlo zanimljiv dopisni tečaj bogatog sadržaja, tečaj za svakoga.

Uz ovaj tečaj dobivaš knjižicu skupa s radnom bilježnicom koju prolaziš sam, te je, bez obveze, šalješ natrag. Mi onda korigiramo tvoje odgovore, ocjenjujemo i šaljemo ih tebi uz sljedeću lekciju.

Ovaj tečaj je pomogao mnogim ljudima širom svijeta da pronađu odgovore na životna pitanja.

Evangelje i životne priče

Evangelje po Ivanu

Svezak, 64 stranice, besplatno

Nadamo se da će ovo posebno izdanje Ivanovog evanđelja novim čitatelja Biblije potaknuti znatizelju za Božjom riječju.

U drugom dijelu, profesionalni nogometaš Zé Roberto pripovijeda kako je Biblija promijenila njegov život.

Ove besplatne knjižice naručite na adresi:

EMAUS Biblijski Centar, P.P. 1, HR - 44104 Sisak

E-mail: emaus@emaus.com.hr, Web: www.emaus.com.hr